

Η φερινή Εβδομάδα Βρετανικού Κινηματογράφου, που διοργανώνει το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το Βρετανικό Συμβούλιο, έχει ως θέμα της τα σπορ. Το **ποδόσφαιρο**, σε μια ταινία αστυνομικού μυστηρίου του 1939, που γυρίστηκε στο στάδιο της Άρσεναλ με τη συμμετοχή των παικτών και του προπονητή της ομάδας εκείνης της εποχής. Τον **ιππόδρομο**, σε μια κλασική αστυνομική ταινία του 1947, όπου αντίπαλες συμμορίες συγκρούονται βίαια για τον έλεγχο των παράνομων στοιχημάτων. Τον **μαραθώνιο**, στην ταινία-ορόσημο του αγγλικού free-cinema, *Η μοναξιά του δρομέα μεγάλων αποστάσεων* (1962) του Τόνι Ρίτσαρντσον. Το **ράγκμπι**, σε μια ταινία που συνδυάζει το ρεαλισμό των κοινωνικών της αναφορών με την ωμότητα ορισμένων ερωτικών σκηνών. Το **ποδόσφαιρο** και πάλι σε μια νεανική ερωτική κομεντί του 1980 που η ιστορία της διαδραματίζεται σε μια κωμόπολη της Σκωτίας.

του Σωτήρη Ζήκου

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 106

RENAULT

Τους **αγώνες δρόμου** στους Ολυμπιακούς του 1924, στη βραβευμένη ταινία *Οι δρόμοι της φωτιάς* (1981) με μουσική του Βαγγέλη Παπαθανασίου. Το **κρίκετ**, σε μια ταινία διανοημένη με χιούμορ και αντιρατσιστικό περιεχόμενο γύρω από έναν αγώνα μεταξύ Ινδών και επαρχιωτών Βρετανών. Το **ποδόσφαιρο** ξανά, των ομάδων της εξέδρας αυτή τη φορά, σε μια ταινία βασισμένη σε πραγματικά περιστατικά που εξετάζει διεισδυτικά το φαινόμενο του χουλιγκανισμού. Και πάλι το **ποδόσφαιρο**, σε μια ταινία-πορτρέτο των λιαίκων στρωμάτων της σύγχρονης αγγλικής επαρχίας, που η ζωή τους περιστρέφεται γύρω από τη λιατρεία της στρογγυλής θεάς. Το **ποδόσφαιρο** για άλλη μια φορά, με την Άρσεναλ στη σεζόν 1988-89 να διεκδικεί το πρωτάθλημα μετά από 18 χρόνια κι έναν φανατικό οπαδό της να την ακολουθεί σε όλες τις συναντήσεις, μια ιστορία που σατιρίζει την τρέλλα των γηπέδων. Γκολ, σπορ, μυστήρια και ιστορίες φανατικών θεατών μέσα από 10 βρετανικές ταινίες διαφόρων εποχών, για φιλάθλους σινεφίλ –και όχι μόνο.

στο στίβο του βρετανικού σινεμά

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

3 Μεταμεσονύχτιες προβολές κάθε Παρασκευή στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ και οι παιδικές προβολές, κάθε Κυριακή

4 Το Φεστιβάλ του Sundance στο Planet Cinema και DVD: Τα φετίχ του σινεφίλ στις **Εικόνες και Ιστορίες**

5 Φεστιβάλ του κόσμου Το 52ο Φεστιβάλ του Βερολίνου και **CineNews** απ' όλον τον κόσμο

6 Σε πρώτη προβολή Ημερολόγια καταστρώματος: Γιώργος Σεφέρης, Η διαρκής αναχώρηση της Petra Going, Κλέφτης ή η πραγματικότητα και Αστεριξ και Οβελίξ: Επιχείρηση Κλεοπάτρα

7 Ποιός να ξέρει; του Jacques Rivette και η πρωταγωνίστρια της ταινίας Jeanne Balibar, **το πρόσωπο του μήνα**

9 Εβδομάδα βρετανικού κινηματογράφου με 10 ταινίες που έχουν ως θέμα τους τα σπορ, από τις 22 έως τις 28 Φεβρουαρίου στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 106 • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ, ΘΩΜΑΣ
ΛΙΝΑΡΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ,
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 0310 378 400

e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ

6,45€/2.200 δρχ.

CINEKARTAF: 5,30€/1.800 δρχ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ
ΖΑΝΝΑΣ

Αφιερώματα: 4,40€/1.500 δρχ.

CINEKARTAF: 2,90€/1.000 δρχ.

Εισιτήριο ημέρας για τα αφιερώματα
5,80€/2.000 δρχ. CINEKARTAF: 4,40€/1.500 δρχ.

Α' Προβολής
6,45€/2.200 δρχ. CINEKARTAF: 5,30€/1.800 δρχ.

Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ υπάρχει ειδική είσοδος
για άτομα με ειδικές ανάγκες και ειδική τιμή εισι-
τηρίου 2,90€/1.000 δρχ.

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβε-
βαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών,
τηλεφωνήστε στο 0310 378 404.

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΤΡΕΙΣ ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΝΟΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

1-7 Φεβρουαρίου 2002
αίθουσα: ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Ημερολόγια
Καταστροφής:
Γιώργος Σεφέρης
του Στέλιου Χαραλαμπίδου

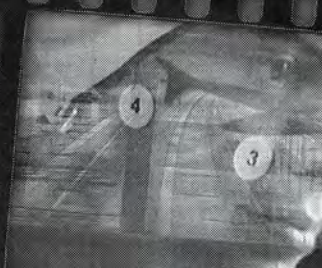

Κλέφτης ή
Η Πραγματικότητα
της Αντουανέτας Αγγελίδης

Με τη συνεργασία του

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Η Διαρκής Αναχώρηση
της Ραχίλ Τσαγγάρη

18:00 & 19:30
Ημερολόγια Καταστροφής:
Γιώργος Σεφέρης
του Στέλιου Χαραλαμπίδου

21:00
Η Διαρκής Αναχώρηση
της Ραχίλ Τσαγγάρη

23:00
Κλέφτης ή
Η Πραγματικότητα
της Αντουανέτας Αγγελίδης

Παρασκευή 1.02.2002

Η Αθ. Τσαγγάρη και η Αντ. Αγγελίδης
θα προλογίσουν τις ταινίες τους.

Σάββατο 2.02.2002 (19:15)

Στρογγυλό τραπέζι-συζήτηση για τον
Γιώργο Σεφέρη με τους: Β. Κεκαγιά
(κριτικό κινηματογράφου), Β. Αράιτση
(καλλιτεχνικό διευθυντή ΚΘΒΕ), Στ.
Χαραλαμπίδου (σκηνοθέτη), Λ.
Τσιριμώκου (αναπλ. καθηγήτρια φιλο-
σοφικής σχολής ΑΠΘ), Χ.Α. Καραόγλου
(αναπλ. καθηγητή τμήματος φιλολο-
γίας ΑΠΘ).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Προβολές για άτομα με προβλήματα ακοής

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σε συνεργασία με το
Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, εγκαινιάζει ένα ειδικό πρόγραμμα
προβολών με υποτιτλισμένες ελληνικές ταινίες, για άτομα με προβλή-
ματα ακοής. Οι προβολές θα γίνουν κάθε Δευτέρα στις 19:00, στην
αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ.

Οι δέκα ταινίες που έχουν επιλεγεί για να προβληθούν είναι:

- **Peppermint**, του Κώστα Καπάκα
- **Πίσω πόρτα**, του Γιώργου Τσεμπερόπουλου
- **Ριζότο**, της Όλγας Μαλέα
- **Πέτρινα χρόνια**, του Παντελή Βούλγαρη
- **Πάμπωτοι Α.Ε.**, του Αντώνη Κόκκινου
- **Το καναρινί ποδήλατο**, του Δημήτρη Σταύρακα
- **Η τιμή της αγάπης**, της Τόνιας Μαρκετάκη
- **Η εαρινή σύναξις των αγροφυλάκων**, του Δήμου Αβδελιώδη
- **Οι αριθμημένοι**, του Τάσου Ψαρρά
- **Λούφα και παραλλαγή**, του Νίκου Περράκη.

Κάρτα Μέλους

Η CINEKARTAF που αναγράφει ότι ισχύει
μόνο για το 2001 ισχύει μέχρι και τον
Μάιο του 2002. Από την νέα κινηματο-
γραφική περίοδο η κάρτα μέλους θα
εκδίδεται με νέο πιο σύγχρονο τρόπο
και θα έχει νέα εμφάνιση.

Εθελοντική εργασία

Όσοι από εσάς ενδιαφέρονται να εργαστούν εθελοντικά στο Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ας επικοινωνήσουν με τη Γραμματεία
του Φεστιβάλ στο τηλέφωνο 0310 378 400, καθημερινά (εκτός Σαββά-
του και Κυριακής) από τις 10 το πρωί έως τις 4 το απόγευμα.

ΡΝ
ΡΑΨΑΝΗ
ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΡΑΨΑΝΗ

Ευάγγελος
Τσάνιαλης α.ε.

το δικό μας κρασί...

δικό σας!

Αδερφός εξ αίματος / Brother

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Μοντάζ: Τακέσι Κιτάνο.
Παίζουν: Τακέσι Κιτάνο, Κλοντ Μακί, Ουάρ
Επς, Κάτο Μασόγια. Διάρκεια: 112'

Με τον *Αδερφό εξ αίματος* ο Τακέσι Κιτάνο, γυρίζει την 10η ταινία του και πρώτη του έξω από την Ιαπωνία, κάνοντας μια "πολεμική απόβαση" στην Αμερική. Μετά την ήττα της συμμορίας του στο Τόκιο, ο γιακούζα Παμαμότο καταφεύγει στο Λος Άντζελες όπου ζει ο ετεροθαλής μικρότερος αδελφός του, μέλος μιας παρέας μικροκακοποιών του δρόμου. Ο Παμαμότο (το όνομα παραπέμπει στον Γιαπωνέζο ναυάρχο που η-γεϊτό της επιθεσης στο Περί Χάρμπορ), τους οργανώνει και τους μεταμορφώνει από μικροκλεφτρόνια σε οργανωμένο κλαν...

...και η καταγιστική δράση αρχίζει. Ο Κιτάνο επιδιώκει να σχολιάσει κριτικά το αμερικάνικο γκάνγκστερ-φιλμ, χρησιμοποιώντας όλα τα κλισέ του είδους απ' τη μια μεριά και από την άλλη προσπαθεί να τα μοιύνει, απ' τη στιγμή που η ταινία μοιάζει με θανατηφόρο virus: ο ακραίος μηδενισμός της και το ένστικτο θανάτου που τη διαπερνά απ' άκρου σ' άκρον (οι φόντοι είναι κυριολεκτικά αναρίθμητοι και σχεδόν μηχανιστικοί). Η ταινία μένει συχνά μετέωρη, ισορροπώντας επικίνδυνα ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς τρόπους αντιμετώπισης, όχι μόνον του οργανωμένου εγκλήματος, αλλά και της σχέσης ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Η "εγγυημένη" βία του *Αδελφού* δημιουργεί ένα ρήγμα στα στερεότυπα του είδους, αλλά δεν τα διαπερνά. Η επιλογή της σύγκρουσης με την ιταλική μαφία που αντιπροσωπεύει την αδιασάλευτη τάξη του συστήματος αναδεικνύει την εγγενή αδυναμία του κώδικα τιμής και των τελετουργιών της γιακούζα να ριζώσει στο υπέδαφος μιας αλλότριας κουλτούρας. Ο *Αδελφός εξ αίματος* χάνει το παιχνίδι –αφού ο ήρωας είναι καταδικασμένος απ' την αρχή– αλλά κερδίζει, με το αδιαφιλονίκητο στυλ του Τακέσι Κιτάνο, τον θάνατο του, όπως ένας γνήσιος και αυθεντικός καμικάζι.

Θωμάς Λινάρδς

Χαμένες αγάπες / Amores Perros

Σκηνοθεσία: Αλεχάντρο Γκονzález Ινάριτου.
Παίζουν: Εμίλιο Ετσεβάρια, Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, Γκόγια Τολέδο. Διάρκεια: 153'

Το φιλμ διασταυρώνει τρεις φαινομενικά ασύνδετες ανθρώπινες ιστορίες οι οποίες έχουν σαν σημείο εκκίνησης ένα λυσσαλέο κυνηγητό αυτοκινήτων, το οποίο οδηγεί σε μια σφοδρή σύγκρουση. Η πρώτη ιστορία μάς βάζει στην καρδιά της εργατικής τάξης του Μεξικού, όπου ο κεντρι-

κός ήρωας, ο νεαρός Οκτάβιο προσπαθεί να ξεφύγει από τη φτώχεια και την ανέχεια, στέλνοντας τον πρωταθλητή σκύλο του να μονομαχήσει στην αρένα. Στο δεύτερο κεφάλαιο συναντάμε τον λαμπερό κόσμο των μίντια, της διαφήμισης και των εξωφύλλων μέσα από την ιστορία ενός μοντέλου που τα έχει όλα. Το πρόσωπό της κυριαρχεί σε όλες τις αφίσες του Μεξικού, ο εκδοτής φίλος της έχει παρατήσει την οικογένειά του για να ζήσει μαζί της σε ένα κλιδάτο διαμέρισμα και το χαριτωμένο κουτάβι της, της κάνει τρέλεις όλη την ώρα. Μέχρι που ένα τροχαίο θα αλλοιάξει την απετηλή λάμψη της ευτυχίας της. Στο φόντο των δύο ιστοριών, ο Ινάριτου βάζει να παίζει ένα μυστηριώδες πρόσωπο που θα γίνει η

ψυχή του τρίτου κεφαλαίου προς το τέλος της ταινίας. Η αλητόβια φυσιογνωμία που περιπλανιέται στους δρόμους με ένα καροτσάκι και μια αγγέλη ψωραλέων σκυλιών είναι ο Chivo. Υπήρξε ένας καθωσπρέπει αστός οικογενειάρχης μέχρι που παράτησε τα πάντα για να πολεμήσει στο πλευρό των Σαντινίστας. Σήμερα, έχει αρνηθεί την κοινωνία, ζει σαν κτήνος σε μια τρώγλη, ευχαριστείται να σκοτώνει επί πληρωμή πλούσιους επιχειρηματίες, περιβάλλει σκυλιά και προσπαθεί να επανασυνδεθεί με την κόρη του, η οποία τον νομίζει νεκρό. Το αποτέλεσμα είναι ένα ελεγειακό παραλήρημα ύφους και στυλ που καταφέρνει παρά το σκληρό ρεαλισμό του να είναι βαθιά ανθρωπιστικό. Κι όλα αυτά, από έναν επαγγελματία dj και ραδιοφωνικό παραγωγό που στράφηκε στη διαφήμιση τη δεκαετία του '90, πριν αναδειχθεί σε μία ακόμα σπουδαία κινηματογραφική δύναμη από το Μεξικό.

Τζένη Παυλίδου

Σαλό ή 120 μέρες στα Σόδομα
Salo o le 120 giornate di Sodoma

Σκηνοθεσία-σενάριο: Πιέρ Πάολο Παζολίνι.
Παίζουν: Πάολο Μποντσέλι, Τζιόρτζιο Κατάλντι, Ουμπέρτο Πάολο Κουιναβάλε, Άλντο Βαλέτι, Κατερίνα Μποράτο. Διάρκεια: 117'

Τοποθετώντας χρονικά τη δράση στο 1944 και επιλέγοντας ως τόπο της τη φασιστική «δημοκρατία» του Σαλό, ο Παζολίνι κάνει μια καθοριστική κίνηση: αφαιρεί από το μύθο τις αρχικές προθέσεις του συγγραφέα, το μυθιστόρημα του μαρκήσιου Ντε Σαντ, και του προσδίδει μια άλλη διάσταση. Συνδέοντας το σαδισμό και την απειλευθέρωση της επιθυμίας από κάθε είδους περιορισμό (ηθικό ή άλλο) με τον ιταλικό φασισμό, μοιολιάζει την ιστορία με κάποιες πολιτικές αναφορές. Ταυτόχρο-

να κάνει ένα σχόλιο για τη φύση της εξουσίας, για τον ολοκληρωτισμό, για τη σχέση του έρωτα(;) και της εξουσίας. Δύο πόλοι είναι ευδιάκριτοι στην αφήγηση: από τη μία τέσσερις άνδρες, υψηλόβαθμα στελέχη του φασιστικού καθεστώτος, και στον αντίποδά τους η ομάδα των νέων που βρίσκεται έγκλειστη στη βίλλα. Ο Παζολίνι στο κύκνειο άσμα του εικονογραφεί την ιστορία βρίσκοντας αναλογίες με τη Δαντική κόλπαση: τον "πρόβατο της κόλπασης" ακολουθούν ο κύκλος των Διαστροφών, των Κοπράνων και τέλος του Αίματος. Σεξουαλικά όργια, βασανισμοί, ταπεινώσεις, εξευτελισμός της ανθρωπίνης ύπαρξης. Ορισμένες φορές οι εικόνες της ταινίας προκαλούν την αποστροφή του βλέμματος. Όμως όλες αυτές οι εικόνες και τα συμβάντα στην αφήγηση και οι κορυφώσεις της δραματικής πλοκής, δεν φαίνονται σήμερα τόσο

εκτός εποχής, όσο τη χρονιά που γυρίστηκε η ταινία. Είναι τελικά εκφάνσεις των πιο σκοτεινών επιθυμιών του ανθρώπου(;) για κυριαρχία και εξουσία. «Είναι η πρώτη φορά που κάνω μια ταινία για τον σύγχρονο κόσμο», ήταν η δήλωση των προθέσεων του σκηνοθέτη, που προσδιορίζει και τον τελικό στόχο της ταινίας: μια αλληγορία για τη βία στη σύγχρονη κοινωνία, ένα σχόλιο για την ηθική κατάπτωση του ανθρώπου, μια ενοχλητική υπενθύμιση των ακροτήτων του ολοκληρωτισμού, μια ελεγεία για τις σκοτεινές πλευρές της ανθρωπίνης ύπαρξης.

Δημήτρης Μπάμπας

Ο ανθρωποκυνγός / Manhunter

Σκηνοθεσία: Μάικλ Μαν. Σενάριο: Μάικλ Μαν, Γουάλεν Γκριν. Παίζουν: Γουίλιαμ Πέτερσεν, Κιμ Γκράιστ, Τζόαν Άλεν. Διάρκεια: 100'

Ένας αιμοσταγής ψυχοπαθής δολοφόνος, ένας ντετέκτιβ παγιδευμένος στον ιστό που με επιμονή και υπομονή έχει υφάνει ένας διαβολικά ευφυής serial killer, τρόμος που εισβάλλει και κατακυριεύει την ύπαρξη, η διαβρωτική γοητεία του κακού. Κεντρικός ήρωας σ' αυτό το ψυχολογικό θρίλερ είναι ένας ιδιαίτερα προικισμένος ντετέκτιβ, ο Will Graham (William Petersen). Η ικανότητα να "διαβάζει" και να "νιώθει" τις ψυχές αιμοσταγών δολοφόνων τον έχει καταπονήσει. Η σύλληψη του διαβόητου "Hannibal" Lecter υπήρξε ένα βάρος δυσβάστακτο. Η επίσκεψη του προϊστάμενού του

θα σημαίνει το τέλος της ανάρρωσης και την επιστροφή του στην ενεργό δράση: ο Will καλείται να "διαβάσει" τα ίχνη που έχει αφήσει στην σκηνή του εγκλήματος ένας νέος δολοφόνος με το ψευδώνυμο "The Tooth Fairy". Η επίσκεψή του στην φυλακή για να δει τον Hannibal, θα θέσει τον τελευταίο σε μία προνομιούχα θέση: θα προσπαθήσει να πάρει εκδίκηση μέσω του νεόκοπου δολοφόνου θαυμαστή του. Δύο είναι τα σημεία που αξίζουν επισήμανσης σ' αυτό το γοητευτικό ψυχολογικό θρίλερ. Το πρώτο είναι η σκηνοθετική προσέγγιση του Michael Mann, ενός από τους σημαντικότερους σκηνοθέτες του Χόλιγουντ, σήμερα (Ali, Heat, The Insider, The Last of the Mohicans). Η εξαιρετική χρήση του χρώματος, η σύνθεση του κινηματογραφικού κάδρου και κυρίως η χαμηλών τόνων υποκριτική του κεντρικού χαρακτήρα, συνιστούν βασικά σημεία της σκηνοθεσίας: μέσω αυτών δημιουργείται ένα κλίμα σκότους, ψυχολογικού τρόμου και συναισθηματικής ανασφάλειας. Και μέσω σ' αυτό το περιβάλλον είναι η αδιόρατη δύναμη του κακού που ρίχνει βαριά τη σκιά της στην ψυχή του ήρωα, που απειλεί την ύπαρξή του. Το δεύτερο είναι η σχέση αυτής της ταινίας με το δίπτυχο των ταινιών με ήρωα τον Hannibal Lecter (*Silence of the Lambs* και *Hannibal*). Βασισμένο στο βιβλίο του Thomas Harris, *Red Dragon* αποτελεί μία εισαγωγή, πιο λιτή και ίσως λιγότερο θεαματική, αλλά εξίσου ανατριχιαστική και ερεβώδης με τις δύο γνωστές ταινίες.

Δημήτρης Μπάμπας

ΣΙΝΕΑΚ παιδικές προβολές

Οι κότες τό 'σκασαν

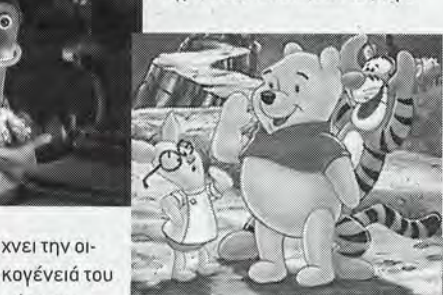
Στη φάρμα της κακιάς κυρίας Τουίντι οι κότες, που ζουν σε παραπήγματα που θυμίζουν στρατόπεδο αιχμαλώτων πολέμου, ονειρεύονται πώς θα μπορούσαν να είναι ελεύθερες. Η Τζίντζερ, η πιο δυναμική παρουσία στο κοτέτσι, κάνει συνεχώς σχέδια για τη Μεγάλη Απόδραση. Το πρόβλημα όμως είναι ότι οι κότες δεν μπορούν να πετάξουν. Όλες οι προσπάθειες της Τζίντζερ αποτυγχάνουν, ώπου εμφανίζεται από τον ουρανό ο Ρόκι, ένας Αμερικάνος με μπουφάν... πιλότου. Η Τζίντζερ και οι φίλες της πείθουν τον Ρόκι να τις μάθει να πετούν πριν η κυρία Τουίντι τις κάνει κοτόπιτες με το τρομακτικό μηχανήμα που έχει φέρει για να εκσυγχρονίσει τη φάρμα της. Αλλά τα πράγματα δεν είναι τόσο εύκολα... Μια συναρπαστική περιπέτεια, αγγλοαμερικάνικης παραγωγής, με κούκλες από πλαστελίνη των Πίτερ Λορντ και Νικ Παρκ.

Κυριακή 3 Φεβρουαρίου, 12:00

Ο Τίγρης, ο Γουίνι και η παρέα τους

Ο Τίγρης, παρόλο που έχει θαυμάσιους φίλους και τον μικρό χοροπηδηχτούλη συνεργάτη του, τον Ρο, είναι σίγουρος πως πρέπει να υπάρ-

χουν κι άλλοι σαν κι αυτόν στον κόσμο. Έτσι ξεκινά το ταξίδι του μέσα στο δάσος των Γαλάζιων Ονείρων, αναζητώντας το "οικογενιακό δέντρο" του. Όταν η έρευνά του αποδεικνύεται άκαρπη, οι φίλοι του Τίγρη μεταμφιέζονται σε.... τίγρεις! Η διασκεδαστική αυτή έκπληξη δεν κατορθώνει τίποτε παραπάνω από το να μεγαλώσει την επιθυμία του ξεροκέφαλου Τίγρη που, "αναπηδώντας", ψά-

χνει την οικογένειά του μέσα στη χιονοθύελλα. Η παρέα του –ο Γουίνι, ο Λαγός, το Γουρουνάκι, ο Γκάρος και ο Ρο– αρχίζουν να ανησυχούν για την τύχη του, αλλά έτσι κι αλλιώς η καρδιά του Τίγρη θα τον οδηγήσει πίσω στο μοναδικό σπίτι που γνώρισε.

Κυριακή 10 Φεβρουαρίου, 12:00

Ο Αυτοκράτορας έχει κέφια

Ένα λάμα αφηγείται την ιστορία του, την εποχή που ήταν ένας αλαζόνας Αυτοκράτορας των Αζτέκων και ήθελε να καταστρέψει ένα μικρό χωριό για να χτίσει στη θέση του το καλοκαιρινό του παλάτι. Ο Πάτσα, ένας γιγαντώσωμος, αγαθός και απλοϊκός χωρικός, μάταια παρακαλά τον Αυτοκράτορα Κούσκο να αλλιάξει γνώμη. Το κακό που θα τον βρει θα συμβεί όταν ο Αυτοκράτορας θα απολύσει τη συμβουλήτορά του Ίζμα, που εποφθαλμιά την εξουσία του και τότε εκείνη, έξαλλη, θα επιχειρήσει να τον δηλητηριάσει με ένα μαγικό φίλτρο. Αντί όμως το φίλτρο να σκοτώσει τον Κούσκο θα τον μεταμορφώσει σε λάμα. Το λάμα-Αυτοκράτορας θα βρεθεί στο καρότσι του Πάτσα και έτσι θα αναγκαστούν οι δύο μα-

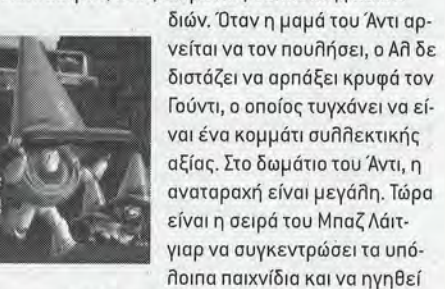

ζί να διασχίσουν τη ζούγκλα, επιστρέφοντας πίσω στην πόλη όπου μπορούν να λυθούν τα μάγια. Η μεγάλη περιπέτεια αρχίζει.

Κυριακή 17 Φεβρουαρίου, 12:00

Toy Story 2

Όταν ο Άντι πηγαίνει για καλοκαιρινές διακοπές στην κατασκήνωση, τα παιχνίδια του έχουν το σπίτι δικό τους. Ο καουμπούι Γούντι στεναχωριέται που ο αγαπημένος του ιδιοκτήτης δεν τον παίρνει μαζί του, αλλά η παρέα με τα υπόλοιπα παιχνίδια είναι πάντοτε ευχάριστη και γεμάτη εκπλήξεις. Η διασκέδασή τους όμως σταματάει προσωρινά, όταν η μητέρα του Άντι αποφασίζει να ξεφορτωθεί τα παιχνίδια που παιχνίδια και στήνει μια μίνι υπαίθρια αγορά στην αυλή του σπιτιού. Ο γενναίος Γούντι σώζει τον άρρωστο πιγκουίν Γουίζι, αλλά ο ίδιος βρίσκεται κατά λάθος ανάμεσα στα παιχνίδια προς πώληση. Εκεί τον ανακαλύπτει ο Αλ ΜακΓουίγκιν, ένας δαιμόνιος συλλέκτης παιχνιδιών. Όταν η μαμά του Άντι αρνείται να τον πουλήσει, ο Αλ δε διστάζει να αρπάξει κρυφά τον Γούντι, ο οποίος τυγχάνει να είναι ένα κομμάτι συλλεκτικής αξίας. Στο δωμάτιο του Άντι, η αναταραχή είναι μεγάλη. Τώρα είναι η σειρά του Μπαζ Λάιτγιαρ να συγκεντρώσει τα υπόλοιπα παιχνίδια και να ηγηθεί

μιας ριψοκίνδυνης αποστολής διάσωσης του Γούντι, πρώτου επιστρέψει στο σπίτι ο Άντι και συνεπεία του ότι λείπει το αγαπημένο του παιχνίδι.

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου, 12:00

Λιγότερα πάρτι, περισσότερα deals.

Κάπως έτσι κύλησε το φετινό κινηματογραφικό γεγονός του Sundance, δυσαρεστώντας ίσως όσους πήραν τα βουνά της Γιούτα για σκι και πανηγύρια. Οι υπόλοιποι τρίβουν ακόμα τα χέρια τους. Γιατί δεν υπήρξε κινηματογραφικός τίτλος που να μην έπεσαν πάνω του τα μεγάλα και μικρά στούντιο του Χόλιγουντ, αν όχι για να τον αγοράσουν αμέσως, τουλάχιστον να εξετάσουν πόσο δυνατός moneymaker μπορεί να είναι. Υπήρξαν περιπτώσεις όπου έγιναν μάχες ομηρικές μπροστά στα ράφια με τα γλυκά, όπως στην περίπτωση του *Tadpole* (γυρίστηκε με ψηφιακή κάμερα και με λιγότερα από 300.000 δολάρια) του Gary Winnick, μια οικογενειακή φάρσα για ένα αγόρι που έχει ερωτικές φαντασιώσεις για την μητέρα του, το οποίο κέρδισε και το βραβείο σκηνοθεσίας. Τελικά το άρπαξε το θηρίο «Miramax» με 5.000.000 δολάρια.

Σε αντίθεση με άλλες χρονιές,

το παιχνίδι δεν έγινε στο πνεύμα του «όλα τα λεφτά σε μια ταινία». Καμία ταινία δεν έπιασε τα 10 εκατομμύρια δολάρια όπως συνέβη άλλες χρονιές. Ποσά που είχαν ως αφετηρία κάτι λιγότερο από το ένα εκατομμύριο και είχαν ως οροφή τα πέντε, έδωσαν τη δυνατότητα στους executives να κινηθούν με ευελιξία και τόλμη σε όλα τα κινηματογραφικά είδη, ακόμα και σε ψηφιακά βίντεο με προχωρημένα θέματα. Βέβαια, κάποιοι λένε πως η περίοδος των παχιών αγελάδων τελείωσε από τη στιγμή που τα στούντιο δεν καλύπτουν τα τεράστια έξοδα που απαιτεί το μάρκετινγκ των ανεξάρτητων ταινιών.

Έτσι αγοράστηκαν ταινίες όπως το πειραματικό *Gerry* του Γκας Βαν Σαντ (ThinkFilm), το ιδιότροπο θρίλερ *Intacto* του Ισπανού Juan Carlos Fresnadillo (Lion Gate), το *The Good Girl* του Μεξικανού Miguel Arteta (Fox Searchlight), το τύπου φρανκενστάιν φιλμ τρόμου *May* του Lucky McKee (LionGate), το *Blue Car* της Karen Moncrieff (Miramax), το *Love Liza* του Todd Louizo (Sony Pictures Classics), το *Cherish* του Finn Taylor (Fine Line), το *Personal Velocity* της Rebecca Miller (United Artists) και πολλές ακόμα. Η υπερβολική αγοραστική κινητικότητα του Sundance εξηγήθηκε ποικιλοτρόπως. Βοήθησε το γεγονός πως τα στούντιο δεν είχαν προβλήματα προγραμματισμού εξαιτίας της μεγάλης απεργιακής απειλής όπως αυτή που εκτοξεύτηκε πέρυσι, συνέβαλε επίσης στο καλό επενδυτικό κλίμα και ο εκτροχιασμός του φεστιβάλ του Τορόντο, λόγω της 11ης Σεπτεμβρίου. Έτσι όσα deals έμειναν στη μέση τότε, ολοκληρώθηκαν εδώ. Κυρίως όμως, η έκρηξη πυροδοτήθηκε από την απόφαση των μεγάλων star να πάρουν το ρίσκο της συμμετοχής τους σε ένα indie πρότζεκτ. Ρίσκο γι' αυτούς και βούτυρο στο ψωμί όσων πρέπει να πουλήσουν ένα τέτοιο φιλμ.

Μεγάλη ώθηση στα ντοκιμαντέρ

Οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι του Sundance υπήρξαν οι ντοκιμαντερίστες. Η ανακοίνωση του Ρόμπερτ Ρέντφορντ ότι θα δημιουργήσει ένα νέο ταμείο για την παραγωγή ντοκιμαντέρ με την οικονομική ενίσχυση του Τζορτζ Σόρος (ο γκουρού των επενδύσεων θα «μεταγγίζει» 4.600.000 δολάρια κάθε 4 χρόνια στο Sundance International

Documentary Fund) αλλιά και η λειτουργία ενός νέου καλωδιακού δικτύου που θα είναι αφιερωμένο αποκλειστικά σε μη μυθοπλαστικές ταινίες, αποτελεί μάλλον καλό οίωνα για τους καλλιτέχνες τους είδους. Επιπλέον, το καλωδιακό κανάλι του Sundance που ιδρύθηκε το 1996, θα αποκτήσει μέσα στο 2002, ένα μικρό αδελαφάκι που θα εκπέμπει μη φιζιόν φιλμ.

And the winner is...

Σε οικονομικούς όρους, σχεδόν οι πάντες. Σε όρους καλλιτεχνικούς, οι γυναίκες. Η Rebecca Miller, κόρη του Άρθουρ Μίλερ, με το *Personal Velocity*, μια τριλογία με ηρωίδες τρεις γυναίκες που αντιμετωπίζουν τις μεγάλες κρίσεις της ζωής τους, απέσπασε το Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής στην κατηγορία της μυθοπλασίας αλλιά και το βραβείο φωτογραφίας για την Ellen Kuras. Στην κατηγορία του ντοκιμαντέρ, η Επιτροπή έδωσε το βραβείο της στο *Daughter of Danang* των Gail Dolgin και Vicente Franco, την ιστορία ενός κοριτσιού που γεννιέται νόθο από Βιετναμέζα μητέρα και πατέρα έναν Αμερικανό στρατιώτη. Το κοινό είχε άλλη άποψη όσον αφορά τις προτιμήσεις του. Καλύτερη δραματική ταινία ανακήρυξε το *Real Women have curves* της

Tadpole

Patricia Cardoso. Οι δύο πρωταγωνίστριες του φιλμ, America Ferrera και Lupe Ontiveros, μοιράστηκαν και τα βραβεία γυναικείας ερμηνείας. Καλύτερο ντοκιμαντέρ για τους θεατές του φεστιβάλ ήταν το *Amandla! A Revolution in Four Part Harmony* της Lee Hirsch, μια έρευνα του

ρόλου των επαναστατικών τραγουδιών, στον αγώνα της Νότιας Αφρικής κατά του απαρτχάιντ. Το βραβείο «Waldo Salt» για το καλύτερο σενάριο απονεμήθηκε στον Gordy Hoffman, για το φιλμ *Love Lisa*. Στην ταινία, ο Philip Seymour Hoffman (αδελφός του σεναριογράφου) υποδύεται έναν άνδρα ο οποίος προσπαθεί να ξεπεράσει την αυτοκτονία της γυναίκας του, σνιφάροντας αέρια γκαζιού. Τέλος, το *Gasline* του Dave Silver πήρε το βραβείο καλύτερης μικρού μήκους ταινίας. Δύο ακόμα ταινίες που συζητήθηκαν πολύ ήταν το *How to draw a bunny* του John Walter, το οποίο εξερευνά τη ζωή και το θάνατο του Νεοϋορκέζου εννοιολογικού καλλιτέχνη Ray Johnson, και χαρακτηρίστηκε ως το επόμενο *Crumb*, αλλιά και το *Derrida*, μια ντοκιμαντερίστικη ματιά στη ζωή και τη σκέψη του Γάλλου φιλοσόφου Ζακ Ντεριντά, ο οποίος συμμετείχε ενεργά στη δημιουργία του φιλμ, διανθισμένη με τη μουσική του Ρίτσι Σακαμότο.

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

ΤΑ ΦΕΤΙΧ

Δίσκοι βινυλίου της Blue Note, ένας πίνακας του Edward Hopper, ένα παλιό σαρανταπεντάρι των Rolling Stones, η πρώτη έκδοση της ποιητικής συλλογής *Η εφηβεία της λήθης* της Κικής Δημούλα, ένα άλμπουμ με ήρωα τον Corto Maltese του Hugo Pratt. Βιβλία, δίσκοι, πίνακες: Αντικείμενα που φέρουν μέσα τους και πάνω τους τα ανεξίτηλα ίχνη μιας αισθητικής απόλαυσης. Το περιεχόμενο τους ΕΙΝΑΙ η αισθητική εμπειρία που υπόσχονται.

Ο φίλος της ζωγραφικής, της μουσικής, των κόμικς, της ποίησης ή της λογοτεχνίας φορτίζει με συναισθήματα αυτά τα αντικείμενα.

Γίνονται αντικείμενα λατρείας.

Όμως ο φίλος του κινηματογράφου ποτέ δεν διέθετε αντίστοιχα αντικείμενα αγάπης. Γι' αυτόν οι δύο ώρες μιας ταινίας ήταν μία εμπειρία που δεν μπορούσε να υπάρξει έξω από την κινηματογραφική αίθουσα.

Ο κινηματογραφόφιλος δανειζόταν για λίγο την ταινία. Δεν γινόταν ποτέ ο ιδιοκτήτης της.

Όμως οι καιροί αλλάζουν. Το DVD, η τελική μετεξέλιξη του video, κυριαρχεί με ταχείς ρυθμούς στις παγκόσμιες αγορές. Και το home cinema μάς υπόσχεται εμπειρίες ανάλογες της σκοτεινής αίθουσας.

Τώρα όλοι μπορούμε να γίνουμε ιδιοκτήτες της αγαπημένης μας ταινίας. Τα φιλμ νουάρ, οι ταινίες του Monte Hellman, τα γουέστερν του John Ford, οι ταινίες του Fritz Lang και του Murnau, οι *Ομπρέλες του Χερβούργου*, η *Γερτρούδη* του Dreyer: η αισθητική εμπειρία που μας υπόσχονται αυτές οι ταινίες αποκτά τώρα μια απτή υλική υπόσταση.

Τώρα πλέον οι ταινίες δεν είναι απρόσιτες.

Τώρα έχουμε τα φετίχ μας.

Καλοκαίρι, 2001.

Ο Woody Allen συναντά τον δημοσιογράφο των New York Times, Rick Lyman. Πρόκειται να παρακολουθήσουν μαζί μία ταινία, η οποία για τον αμερικάνο σκηνοθέτη έχει μία ιδιαίτερη σημασία.

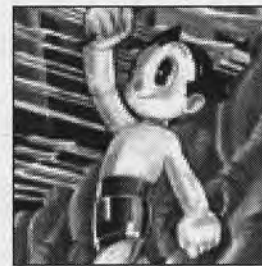
Πριν ξεκινήσει η προβολή ο Woody Allen διαβάζει μία δακτυλογραφημένη και γεμάτη διορθώσεις δήλωση στην οποία εξηγεί την επιλογή του. Παρακάμπτει όλες τις αγαπημένες του ταινίες, οι οποίες, με εξαίρεση τον *Πολίτη Κέιν*, είναι ξένες (όπως *Rashomon*, *Κλέφτης Ποδηλάτων*, *Έβδομη Σφραγίδα*, *400 Χτυπήματα*, *Los Olvidados*). Εξαίρει την περίοδο του βωβού και εγκωμιάζει το έργο των Chaplin και Keaton. Εκφράζει την απαρέσκειά του για τις αμερικάνικες κωμωδίες, επισημαίνοντας ότι οι ταινίες των Αδελφών Marx και του W.C. Field είναι καταγραφές της παρουσίας εξαιρετικών κωμικών. Εκθειάζει μιούζικαλ όπως *Singin' in the Rain*, *Meet me in St. Luis* και *Gigi*. Συγκροτεί τέλος τη λίστα με τις αγαπημένες αμερικάνικες ταινίες περιλαμβάνοντας τίτλους όπως *White Heat* και *Double Indemnity*.

Τέλος επιλέγει ως την πλέον αγαπημένη ένα γουέστερν: το *Shane* του George Stevens. Σχοιλιάζει τον ομώνυμο ήρωα της ταινίας (και αιτιολογεί την επιλογή του): "*Θεωρώ ότι ο Shane είναι ένας καλλιτέχνης. Αυτό ακριβώς είναι. Ο Shane είναι αυτός που ανέβασε την μονομαχία στο επίπεδο μιας τέχνης*".

Data: news:alt.fan.woody-allen

Manga. Γιαπωνέζικα κόμικς με μία ιδιαίτερη σχεδιαστική γραμμή. Εξαιρετικά δημοφιλή στις χώρες της Άπω Ανατολής. Ο Edward Yang (Yi Yi, βραβείο σκηνοθεσίας Κάννες 2000) εκφράζει τον θαυμασμό του για τον σχεδιαστή Osamu Tezuka (κυκλοφορούν σε αγγλική γλώσσα τα άλμπουμ Black Jack, Adolf, Astro Boy). Θυμάται τα παιδικά του χρόνια: "*Μεγαλώσαμε διαβάζοντας τις ιστορίες του. Υπήρξε μια πραγματική έμπνευση. Το ενδιαφέρον μου για να σκηνοθετώ ταινίες ξεκίνησε τότε*". Ο Yang δηλώνει ότι σχεδιάζει κόμικς για δική του ευχαρίστηση. Στην απήχηση των manga αποδίδει το ξεχωριστό κινηματογραφικό ύφος που συναντάμε σε αρκετές ασιατικές ταινίες. Αφήγηση, όχι μέσα από τους διάλογους αλλά μ' ένα τρόπο οπτικό, παραστατικό που κατάγεται από τα κόμικς. Data: Cinemascope, Issue 6 • en-f.tezuka.co.jp/

Tsui Hark (1951). Ο σημαντικότερος σκηνοθέτης του Χονγκ Κονγκ. Σεναριογράφος και παραγωγός (μεταξύ άλλων και του John Woo, πριν αυτός μεταναστεύσει στο Χόλιγουντ). Γεννήθηκε στο Βιετνάμ και σε ηλικία 16 ετών βρέθηκε στην τότε βρετανική αποικία.

Η θητεία του στην Αμερική τον εφοδίασε με νέες ιδέες που τάραξαν την τοπική κινηματογραφία. Ανανέωσε το παραδοσιακό σινεμά των πολεμικών τεχνών (Kung Fu) μεταμορφώνοντάς το σ' ένα σύγχρονο, συναρπαστικό και ελκυστικό για το δυτικό κοινό, σινεμά δράσης.

Η ταινία του *Time and Tide* είναι ένα ιδιόμορφο και σκοτεινό Film Noir που σημαδεύει την επιστροφή του στην πόλη που τον ανέδειξε. Βραβευμένη, για την χρήση της ψηφιακής τεχνολογίας, με το βραβείο Future Film Festival Digital στο Φεστιβάλ Βενετίας 2000.

Data: *Time and Tide* (ε.τ. *Θανάσιμη Αναμέτρηση*) DVD με ελληνικούς υπότιτλους.

Data: www.geocities.com/Hollywood/6648/index.html

Werner Herzog (1942). Η αντίθεση πολιτισμένου κόσμου και άγριας φύσης, η παράνοια και αναζήτηση του Απόλυτου, ο Προμηθέας και η συντριβή του: είναι οι βασικές συντεταγμένες σε ταινίες όπως το *Φιτζκάρντντο* (1982) ή *Αγκίρε η Μάστιγα του Θεού* (1974).

Αρκετές από τις ταινίες του κινούνται στο όριο ντοκιμαντέρ και μυθοπλασίας. Στη δεκαετία του '90 αφοσιώνεται σχεδόν ολοκληρωτικά στα ντοκιμαντέρ. Μεταξύ των οποίων και το *Pilgrimage*, για την μουσική του ελληνορθόδοξου Βρετανού συνθέτη John Tavener, το *Mein Lieber Feind* για τον εμβληματικό και αντιφατικό ηθοποιό των ταινιών του Klaus Kinski και το *Lessons of Darkness* για τις συνέπειες του πολέμου του Κόλπου με τις εικόνες καταστροφής από τις φλεγόμενες πετρελαιοπηγές του Κουβέιτ.

Data: www.wernerherzog.com/index_frameset.htm

"Η δικτύωση των φεστιβάλ δεν ήταν ποτέ όσο σημαντική είναι σήμερα. Η συνεργασία μας τονίζει τη σπουδαιότητα της διεθνούς και διαπολιτισμικής συμπαραγωγής για την ανεξάρτητη κινηματογραφική κοινότητα"

Ντίτερ Κόσλικ,
Καλλιτεχνικός Διευθυντής
της Berlinale

τα φεστιβάλ του κόσμου

Επιμέλεια: Χρήστος Καλλίτσος
tsigaras@otenet.gr

"Χωρίς τα Φεστιβάλ, ο Θεός
να σώσει τον παγκόσμιο
κινηματογράφο"

Derek Malcolm
Κριτικός κινηματογράφου,
The Guardian

Berlinale No. 52

6 με 17 Φεβρουαρίου 2002

Όσο το δυνατό λιγότερη βία στο πρόγραμμα του Διαγωνιστικού

Η Χρυσή Άρκτος εξακολουθεί να είναι ένα αξιοσέβαστο βραβείο και για αρκετούς παραγωγούς είναι δυνατός πόλος έλξης το διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Βερολίνου.

23 ταινίες, 3 από τις οποίες είναι πρωτοεμφανιζόμενων σκηνοθετών, συμμετέχουν στο επίσημο διαγωνιστικό και 9 εκτός συναγωνισμού. 10 από τις προηγούμενες είναι παγκόσμιες πρεμιέρες.

4 γερμανικές συμμετοχές...

Το ξεκίνημα της Μπερλινάλε γίνεται με την ταινία του Τομ Τίκβερ (σκηνοθέτης του *Λόλα Τρέξε*) *Heaven* βασισμένη στο τελευταίο σενάριο του Κριστόφ Κισλόφσκι με πρωταγωνίστρια την Κέιτ Μπλάνσετ. Η Ντομινίκ Γκραφ συμμετέχει με το *Der Felsen* (Ένας Χάρτης της Καρδιάς). Πρόκειται για την ιστορία μιας γυναίκας η οποία μετά τον χωρισμό της χάνει τον έλεγχο σχεδόν από τα πάντα στη ζωή της και οδηγείται σε μια επικίνδυνη πράξη. Ο Αντρέας Ντρέσεν διαγωνίζεται για δεύτερη φορά με την τραγικωμωδία του *Halbe Treppe*. Ο Κρίστοφερ Ροτ με το *Baader* περιγράφει τις κινήσεις του ηγέτη της τρομοκρατικής ομάδας RAF Αντρέας Μπάντερ από το '67 μέχρι το '72.

...και άλλες ταινίες

Τη Χρυσή Άρκτο διεκδικούν δύο ταινίες που έχουν ελληνική φλέβα: η μία επίσημα ελληνική, είναι ο *Δεκαπενταύγουστος* του Κωνσταντίνου Γιάνναρη, και η άλλη είναι μια γαλλική παραγωγή, το *Αμύν* του Κώστα Γαβρά. Αρκετές από τις ταινίες του επίσημου διαγωνιστικού προγράμματος έχουν προβληθεί ήδη στις ΗΠΑ και έχουν αποσπάσει βραβεία όπως συμβαίνει με την περίπτωση της κωμωδίας του Γουές Άντερσον *Η οικογένεια Τανενμπάουμ* για την οποία ο Τζην Χάκμαν κέρδισε τη Χρυσή Σφαίρα καλύτερου κωμικού ηθοποιού.

Ο βετεράνος της Μπερλινάλε Ζανγκ Γιμού εκτός συναγωνισμού προβάλλει την τελευταία του ταινία *Happy Time* με θέμα το ταξίδι ενός ηλικιωμένου ανθρώπου για την

αναζήτηση της ευτυχίας. Από την Κορέα ο υπόγειο βίαιος σκηνοθέτης Κιμ Κι Ντουκ συμμετέχει στο διαγωνιστικό με μια ταινία που έχει θέμα τους γκάνγκστερ. Στο διαγωνιστικό επίσης συμμετέχει η σκηνοθέτης από τη Δανία Ανέτ Όλσεν εστιάζοντας στις διαδοχικές συμφορές που βιώνει μια οικογένεια. Ο γάλλος σκηνοθέτης Μπερτράν Ταβερνιέ με

το *Laissez-Passer* (Ελευθεράς) προτείνει το δικό του βλέμμα στην γαλλική πρωτεύουσα την περίοδο της γερμανικής κατοχής. Επιπλέον παγκόσμια πρεμιέρα στο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ κάνει το *Δευτέρα Πρωί* του Οτάρ Ιοσελιάνι, το φονικό δράμα του Φρανσουά Οζόν *8 Γυναίκες* στο οποίο πρωταγωνιστούν οι Κατρίν Ντενέβ, Ιζαμπέλ Ιπέρ, Εμανουέλ Μπεάρ, Φανύ Αρντάν... ενώ η ταινία του Κώστα Γαβρά *Αμύν* εξερευνά την ακολουθία ανάμεσα στην καθολική εκκλησία και τη ναζιστική γερμανία. Το ναζιστικό καθεστώς είναι επίσης το θέμα της ταινίας του Ισβαν Ζάμπο, εκτός συναγωνισμού *Taking sides* (Παίρνοντας Θέση).

Αμερικάνικες συμμετοχές...

Οι Αμερικανοί πέρα από την κωμωδία του Γουές Άντερσον εκπροσωπούνται με την ταινία εποχής του Ρόμπερτ Άλτμαν που γυρίστηκε στη Βρετανία *Gosford park*. Αμερικάνικη συμμετοχή είναι επίσης η ταινία του Λάσε Χάιλstrom *The Shipping News* μια διασκευή του βραβευμένου μυθιστορήματος της Annie Proulx. Ο Κέβιν Σπέισι, η Τζούντι Ντέντζ, η Τζούλιαν Μουρ και η Κέιτ Μπλάνσετ παίζουν τους κεντρικούς ρόλους. Ο βραβευμένος με τη Χρυσή Σφαίρα Ράσελ Κρόου πρωταγωνιστεί στην ταινία του Ρον Χάουαρντ *A Beautiful Mind*. Η δραματική ταινία του Χάουαρντ αφορά την περίπτωση του ιδιοφυή μαθηματικού κι αργότερα βραβευμένου με Νόμπελ, Φορμης Νας ο οποίος, όπως διαπιστώθηκε σύμφωνα με ιατρική διάγνωση, πάσχει από παρανοϊκή σχιζοφρένεια (ταινία εκτός συναγωνισμού). Ο βρετανός Ρίτσαρντ Άι με το *Iris* ανατρέχει στη δραματική μοίρα της συγγραφέως Άιρις Μέρντοκ η οποία έπασχε από τη νόσο του Αλτσάιμερ. Η Τζούντι Ντέντζ την εναρκώνει στα γεράματά της ενώ η Κέιτ Γουίνσλετ στα νιάτα της.

...και άλλες

Η αυστραλιανή ταινία *Beneath the clouds* (Κάτω από τα Σύννεφα) σηματοδοτεί το σκηνοθετικό ντεμπούτο του Ίβαν Σεν. Πρόκειται για την ιστορία ενός νέου κοριτσιού που ανακαλύπτει την αίσθηση του να ανήκει σε δύο κουτιούρες. Από την Ισπανία έρχεται η δεύτερη ταινία *Piedras* (Πέτρες) του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη Ραμόν Σαλαζάρ. Πρόκειται για το ασυνήθιστο χρονικό 5 γυναικών, 5 αντρών και της μεταξύ τους σχέσης. Αγγλο-ιρλανδική παραγωγή είναι η ταινία του Πωλ Γκρινγκρας *Bloody Sunday* (Ματωμένη Κυριακή) η οποία ξαναθυμίζει το τραγικό ξεκίνημα των αιματηρών συγκρούσεων στη Βόρεια Ιρλανδία πριν από ακριβώς τριάντα χρόνια. Ο ισραηλινός Άμος Κόλλεκ επανεμφανίζεται στο Βερολίνο μετά την *Sue* και τη *Fiona* με το *Bridget* όπου πρωταγωνιστεί πάλι η Άνα Τόμσον. Τελευταία έχει γίνει απαραίτητο κομμάτι των μεγάλων φεστιβάλ μια ταινία κινουμένων σχεδίων. Η Μπερλινάλε επέλεξε μια ταινία από την Ιαπωνία. Η ταινία από την Ουκρανία του Γιούρι Ιλνέκο *Μια Προσευχή για τον Χέτμαν Μαζέπα* πηγάζει πίσω στην ιστορία του ρωσο-ουκρανικού πολέμου του 1708-1709.

Τα παραπάνω είναι μια επιλεκτική πρόγευση του επίσημου διαγωνιστικού τμήματος της Μπερλινάλε η οποία όμως προβάλλει σε δύο παράλληλα τμήματα το Πανόραμα και το Φόρουμ Νέων Κινηματογραφιστών περισσότερες από 120 ταινίες (ντοκιμαντέρ ή μυθοπλασίας) νέων ανεξάρτητων, άγνωστων κυρίως σκηνοθετών από όλο τον κόσμο. Ενώ το Kinderfilmfest (Παιδικό Φεστιβάλ) γιορτάζει τα 25 του χρόνια, η καθιερωμένη Ρετροσπεκτίβα της Μπερλινάλε δεν είναι αφιερωμένη σε κάποιο σκηνοθέτη αλλά στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο της δεκαετίας του '60 με τίτλο: Επανάσταση, Φαντασία και Ουτοπία.

Ταινία κλεισίματος είναι η επανέκδοση του *Μεγάλου Δικτάτορα* του Τσάρλι Τσάπλιν. Παράδοξο είναι πως έξω από το επίσημο πρόγραμμα του Φεστιβάλ, αλλά στα πλαίσια αυτού, με πρωτοβουλία του "Κινηματογραφικού Βραβείου Ειρήνης" θα προβληθεί το ντοκιμαντέρ *Un altro mondo è possibile* (Ένας Άλλος Κόσμος Είναι Εφικτός).

cine news

από την Τζένη Παυλίδου

Ρον Χάουαρντ (*A Beautiful Mind*), Μπαζ Λούρμαν (*Moulin Rouge*), Πίτερ Τζάκσον (*The Lord of the Rings: The Fellowship of the Rings*), Ridley Scott (*Black Hawk Down*), Κρίστοφερ Νόλαν (*Memento*). Αυτοί είναι οι πέντε υποψήφιοι του βραβείου για τον καλύτερο σκηνοθέτη της χρονιάς του Directors Guild of America (κάτι σαν τη δική μας Εταιρία Σκηνοθετών), ένα βραβείο που απονέμεται στις 9 Μαρτίου και που με μαθηματική ακρίβεια δίνει και το όσκαρ σκηνοθεσίας. Χαρακτηριστικό της φετινής πεντάδας; Μόνο ένας, ο Ρον Χάουαρντ, είναι Αμερικανός.

Ο Μάρτιν Σκορσέζε σκηνοθετεί *Alexander The Great*, ο Τζέιμς Κάμερον την ιστορία των Αμαζόνων (*The Amazons*) και ο Στήβεν Σόμερς της *Μούμιαι* την Αργοναυτική Εκστρατεία και το Χρυσόμαλλο Δέρας (*The Argonauts*). Να δείτε που η Ελλάδα θα γίνει μόδα.

Ο Ζαν Λυκ Γκοντάρ

επιστρέφει στις γαλλικές αίθουσες, με μια «απαγορευμένη» σαιχηρική διασκευή. Η επίσημη πρεμιέρα του *King Lear* θα γίνει τον Απρίλιο, 15 χρόνια μετά τη δημιουργία της, χάρη στην εταιρία διανομής «Bodega Films», η οποία αγόρασε τα δικαιώματα κινηματογραφικής, τηλεοπτικής και DVD προβολής της ταινίας από την χρεωκοπημένη «Cannon Films». Ο σπουδαίος Γάλλος δημιουργός είχε υπογράψει συμφωνία για το πρότζεκτ με την Cannon, σε ένα τραπεζομάντηλο ξενοδοχείου, το 1986, στις Κάννες. Το deal ήταν να φέρει την ταινία την επόμενη χρονιά στο φεστιβάλ. Ο Γκοντάρ τήρησε το «συμβόλαιο» φέρνοντας μια κόπια εργασίας, η οποία κατατροπώθηκε από τους δημοσιογράφους. Οι παραγωγοί τρομοκρατημένοι από την αιρετικότητα της μήνυσαν τον Γκοντάρ. Ένα μήνα μένα έβαλαν φαλιμέντο. Ο Γκοντάρ όμως επέμεινε. Η ταινία

της αρκεί να πάρουμε μια ιδέα του τι «μαγείρεψε» ο Γάλλος σκηνοθέτης. Στην ταινία παίζουν εκτός από τον Γκοντάρ, ο Νόρμαν Μείλερ, ο Γούντι Άλεν, ο Πίτερ Σέλλερς, ο Λεό Καραξέ, η Ζυλί Ντελπί και η Μόλι Ρίνγκουορντ.

Τα μεγάλα πνεύματα της Πολωνίας

συναντώνται. Ο Αντρέι Βάιντα θα συνεργαστεί με τον Ρομάν Πολάνσκι, στην επόμενη ταινία του βετεράνου σκηνοθέτη με τίτλο *Revenge*. Πίσω από την κάμερα θα καθίσει φυσικά ο Βάιντα ενώ ο Πολάνσκι θα αναλάβει τον πρωταγωνιστικό ρόλο, σε μία από τις σπάνιες εμφανίσεις του ως ηθοποιός. Το σενάριο βασίζεται στο ομώνυμο θεατρικό έργο του συγγραφέα Άλεξάντερ Φρέντρο και το όλο πρότζεκτ ακούγεται ιδιαίτερα φιλόδοξο. «Όπως στα έργα του Μολιέρου, η ιστορία στηρίζεται σε στέρεους και δραματικούς χαρακτήρες. Πιστεύω πως υπάρχουν πολύ λίγα οικουμενικά έργα στην

τελείωσε και μόνο το καστ

πολωνική λογοτεχνία», δήλωσε ο Βάιντα, ο οποίος έχει ήδη μεταφέρει το έργο στο θέατρο. Ακόμα πιο ενδιαφέρον; Ο Βάιντα σκεφτόταν να γυρίσει την ταινία στην Ιαπωνία με τον Τσίρο Μιφούνε στον κεντρικό ρόλο, πριν καταλήξει στον συμπατριώτη του δημιουργό.

Τρεις ταινίες μαζί με ιντερνετικά και τηλεοπτικά μέρη, βασισμένες σε 92 χαρακτήρες. Καθένας τους κουβαλάει από μια βαλίτσα που περιέχει 92 αντικείμενα. Ο αριθμός 92 αντιστοιχεί στον ατομικό αριθμό του ουρανίου στον περιοδικό πίνακα και είναι ο κωδικός μιας ιστορίας η οποία αρχίζει με την ανακάλυψη του ουρανίου για να τελειώσει με την πτώση του Τεϊχους του Βερολίνου. Το πρότζεκτ με τίτλο «The Tulse Luper Suitcase» θα υπογράψει ο φοβερός και τρομερός Πίτερ Γκριναγουέι ενώ ήδη έχουν δεσμευτεί να παίξουν σ' αυτό η Ντέμπι Χάρι, η Βικτόρια Αμπρίλ και οι Βρετανοί Ρίτσαρντ Γκρίφιθ, Ζόε Γουάναμέικερ και Χιου Μπόνεβιλ.

Ημερολόγιο καταστρώματος: Γιώργος Σεφέρης

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Στέλιος Χαραλαμπίδης. Παραγωγή: Θάνος Λαμπρόπουλος. Φωτογραφία: Γιάννης Βαρβαρίδης. Μουσική: Νίκος Κυπουργός. Αφηγητής: Δημήτρης Καταλειφός. Διάρκεια: 70'

Ποιος είναι ο Γεώργιος Σεφέρης; Η σχολική μας μαθητεία μας έχει διδάξει ότι είναι ένας από τους δύο νομπελίστες ποιητές της χώρας. Ο Στέλιος Χαραλαμπίδης παίρνει αυτό το μαθησιακό νήμα και μας πάει παρακάτω. Μας ξεδιπλώνει μέσα από ιστορίες, από ποιητικούς στίχους την προσωπικότητα αυτού του σπουδαίου διανοητή. Χριστούγεννα του 1952. Ο Σεφέρης ταξιδεύει για Βηρυτό. Παραπλέοντας τις ακτές της Κύπρου θα προσεγγίσει τον Κάβο-Γάτα και θα ακούσει για πρώτη φορά την ιστορία του ακρωτηρίου με το περίεργο όνομα. Η διήγηση της ιστορίας θα συνεχίσει τον Σεφέρη. Τα φαρμακερά φίδια που μετά από παρατεταμένη ξηρασία γέμισαν τον τόπο και οι γάτες που πήραν οι καλόγεροι για να τα εξοντώσουν θα ταξιδεύουν στο μυαλό του και θα του προσφέρουν τον τίτλο ενός ποιήματος που θα ολοκληρωθεί χρόνια αργότερα, το 1969, και σχεδόν αμέσως θα περάσει στον χώρο του μύθου. Το 1972 ένα χρόνο μετά τον θάνατό του και είκοσι χρόνια μετά τα περιβόητα ταξιδιωτικά Χριστούγεννα του 1952 πολιτικοί κρατούμενοι της χούντας το δημοσιεύουν στον παράνομο τύπο της φυλακής. Η πράξη τους ήταν ηρωική γιατί μας άφησαν την παρακαταθήκη ότι ο Γεώργιος Σεφέρης υπήρξε ένας αντιστασιακός του πνεύματος. Στηριζόμενος στην βελούδινη φωνή του αφηγητή Δημήτρη Καταλειφού, στη μαγευτική μουσική του εγνωσμένου κύρους Νίκου Κυπουργού ο Θάνος Λαμπρόπουλος και ο Στέλιος Χαραλαμπίδης καταθέτουν μια αξιόπιστη κινηματογραφική πρόταση. Η ταινία πήρε το Πρώτο Βραβείο Ταινίας Τεκμηρίωσης στα Κρατικά Κινηματογραφικά Βραβεία Ποιότητας 2001.

Η διαρκής αναχώρηση της Petra Going The slow business of Going

Σκηνοθεσία: Αθηνά Ραχήλ Τσαγκάρη. Σενάριο: Αθηνά Ραχήλ Τσαγκάρη, Μάθιου Τζόνσον, Τάσκα Σάντιξ, Τζιμ Ντέιβις και όλοι οι ηθοποιοί της ταινίας. Φωτογραφία: Ντέμπορα Ιβ Λιούις. Ηθοποιοί: Λίζι Μαρτίνεζ, Μαρία Τσαντσάνογλου, Γκάρι Πράις. Διάρκεια: 101'

Μέσα απ' τη μυθοπλασία, τον αυτοσχεδιασμό, τη μαύρη κωμωδία, το ντοκιμαντέρ και το εικαστικό δοκίμιο, η ταινία ακολουθεί την Πέτρα Γκόνινγκ, μια κοπέλα ελληνομεξικανικής καταγωγής, στην αποστολή της να καταγράψει στιγμές οικειότητας, νοσταλγίας και ξεριζωμού στη σύγχρονη μητρόπολη. Η Πέτρα είναι αντιπρόσωπος του Παγκόσμιου Νομαδικού Προγράμματος, μιας διεθνούς μουσικής υπηρεσίας που στέλνει εκατοντάδες «δέκτες» όπως η Πέτρα σ' όλη τη Γη, για να καταγράψουν τις εμπειρίες τους με τους οπτικούς τους φα-

κούς. Στιγμές φαρσικές, ψυχαναγκαστικά παιχνίδια, επιθετικά τανγκά, μαθήματα κοιλύμβησης και εργαστήρια πολεμικών τεχνών υλοποιούνται ξαφνικά στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της και διαλύονται το επόμενο πρωί, όταν η Πέτρα ξεκινάει πάλι την περιπλάνησή της. Ένα χρονικό συγκρούσεων μεταξύ του αρσενικού και του θηλυκού, μεταξύ του προσωπικού και του παγκόσμιου, η ταινία αποτίει φόρο τιμής στα εκατό χρόνια κινηματογράφου και στις εκατοντάδες αιώνες νομαδικών οραμάτων.

«Αυτό που υπάρχει και σαν οπτική μέσα στο ντοκιμαντέρ είναι ότι ο Σεφέρης είναι ένας στοχαστής. Και ένας βαθύς στοχασμός περνάει και στα ποιήματά του και στα δοκίμιά του και στα ημερολόγιά του. Τα γραπτά του Σεφέρη μας βοήθησαν στη διαμόρφωση του σεναρίου· ειδικά για την ποίησή του θα έλεγα ότι είναι αυτή που ανοίγει τα παράθυρα της συγκίνησης και του πιο πλούσιου στοχασμού για το εγχείρημά μας.»

Στέλιος Χαραλαμπίδης, σκηνοθέτης

Γιώργος Σεφέρης

Η διαρκής αναχώρηση της Petra Going

«Η ταινία είναι σπονδυλωτή. Ουσιαστικά είναι 19 μικρού μήκους ταινίες που συνδέονται με μια ιστορία που είναι η ιστορία της Petra. Ακολουθούμε αυτή τη γυναίκα που για κάποιο λόγο ζει μόνο σε ξενοδοχεία και τη βλέπουμε κατά τη διάρκεια της συνάντησής της με διάφορους άγνωστους. Το κάθε κομμάτι είναι ένας φόρος τιμής σε ένα διαφορετικό είδος και γι' αυτό η ταινία ήταν ένα σχολείο για μένα.»

Αθηνά Ραχήλ Τσαγκάρη, σκηνοθέτης

Κλέφτης ή η πραγματικότητα

Σκηνοθεσία: Αντουανέττα Αγγελίδη. Σενάριο: Ρέα Βαλντέν, Αντουανέττα Αγγελίδη. Φωτογραφία: Ηλίας Κωνσταντακόπουλος. Μουσική: Θοδωρής Αμπαζής. Ηθοποιοί: Παρθενόνη Μπουζούρη, Νίκος Παντελίδης, Ευρύκλεια Σωφρονιάδου, Άντζελα Μπρούσκου, Άγγελος Αντωνόπουλος. Διάρκεια: 83'

Τρεις εκδοχές μιας και μόνης μέρας. Τρία πρόσωπα εγκλωβισμένα σε παράλληλα σύμπαντα. Η εισβολή του Κλέφτη θα τα ενώσει. Κάθε βλέμμα παράγει μια διαφορετική ιστορία. Η Λαξεύτρια οραματίζεται την Κρίση, η Επιστήμων γαντζώνεται σε μια κομματιασμένη μνήμη, ο Ηθοποιός βλέπει την «Αντιγόνη» να εισβάλλει παντού. Τρεις φιλοσοφικές θεωρήσεις ενός κόσμου

που τίποτα δεν υποδεικνύει ότι είναι ενιαίος: Μοίρα-Τύχη-Βούληση. Ο κλέφτης γνέφει προς μια απάντηση. Είναι η ανθρώπινη κατάσταση που μας ενώνει. Μας φυλακίζει και μας ελευθερώνει. Η αδελφότητα της θνητότητας.

Η Αντουανέττα Αγγελίδη συνεχίζει να πειραματίζεται στο σινεμά σε μια δική της αναγνωρίσιμη πορεία. Μια ταινία χωρίς γραμμική αφήγηση, μια ταινία που απαιτεί τη συμμετοχή του ίδιου του θεατή να αφηθεί στα όσα βλέπει. Μια ταινία που

προβλήθηκε στο φεστιβάλ του Λοκάρνο πριν από την πρεμιέρα της στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

«Η κάθε ταινία μου είναι ένα συνολικό όραμα. Είναι δεμένη σαν οργανισμός. Αναπνέει. Το φως και τα σώματα, ο χώρος και ο χρόνος, πλέκονται σ' ένα συνεχές παιχνίδι. Οι εικαστικές ποιότητες πάντα με ενδιέφεραν, όχι ως παράπλευρα χαρακτηριστικά μιας ταινίας, αλλά ως οργανικά μέρη της.»

Αντουανέττα Αγγελίδη, σκηνοθέτης

Κλέφτης ή η πραγματικότητα

«Σε Γαλάτες, Ρωμαίους και πειρατές μείναμε πιστοί στα σχέδια του Ουντερζό. Για τους Αιγύπτιους δημιουργήσαμε μια μόδα αιγυπτιακή. Στυλ "street wear" για τον αρχιτέκτονα Νουμερομπίς, ένα λουκ ύποπτου "ερπετού" για τον Αμνοποφίς και υψηλή ραπτική σε στυλ φάσιον γκλάμουρ για την Κλεοπάτρα.»

Αλέν Σαμπά, σκηνοθέτης

Αστερίξ και Οβελίξ: Επιχείρηση Κλεοπάτρα Asterix et Obelix: Mission Cleopatre

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Αλέν Σαμπά. Φωτογραφία: Λορέν Ντελάν. Μουσική: Φιλίπ Σανί. Σκηνογραφία: Χόανγκ Ταν Ατ. Κοστούμια: Φιλίπ Γκιλοτέλ, Τανίνο Λιμπεράτορε, Φλόρενς Σαντόν. Ηθοποιοί: Κριστιάν Κλαβιέ, Ζεράρ Ντεπαρντιέ, Μόνικα Μπελούτσι, Ζαμέλ Ντεμπούζ, Αλέν Σαμπά, Κλοντ Ρις, Ζεράρ Νταρμόν, Εντουάρντ Μπαέρ. Διάρκεια: 107'

Ο Αστερίξ και ο Οβελίξ και όλη η τρελοπαρέα των ανύποτακτων Γαλατών εξακολουθούν να ζουν στο μόνο χωριό της Γαλατίας που δεν κατακτήθηκε ποτέ από τους Ρωμαίους. Στην Αίγυπτο ο

Ιούλιος Καίσαρας προκαλεί τη συμβία του Κλεοπάτρα, λέγοντας ότι οι μέρες του μεγαλείου της Αιγύπτου ανήκουν στο παρελθόν. Η Κλεοπάτρα στοιχηματίζει μαζί του ότι μπορεί να κτίσει ένα μεγαλύτερο παλάτι μέσα σε τρεις μήνες. Το έργο αυτό αναθέτει στον πιο αναβλητικό αρχιτέκτονα του κόσμου, τον Νουμερομπίς, απειλώντας τον να γίνει γεύμα στους κροκόδειλους αν αποτύχει· κι αυτός ζητάει τη βοήθεια του Πανοραμίξ. Ο Γαλάτης δρυΐδης καταφθάνει στην Αίγυπτο μαζί με τον Αστερίξ και τον Οβελίξ που θα αντιμετωπίσουν τις σκευωρίες ενός αντίζηλου αρχιτέκτονα και τις παρεμβάσεις των Ρωμαίων πλεγεωνάριων. Πρόκειται βέβαια για τη δεύτερη κινηματογραφική μεταφορά με ηθοποιούς του έκτου άλμπαμ της δημοφιλούς σειράς κόμικ των Γκοσινί και Ουντερζό, που θεωρείται ένα από τα καλύτερά τους και που εικονογραφήθηκε με σαφείς αναφορές στη γνωστή ταινία Κλεοπάτρα με την Ελίζαμπεθ Τέιλορ.

Απόλυτα πιστή στο πνεύμα του κόμικ, η ταινία διακείται από τον απόλυτο σεβασμό του σκηνοθέτη-σεναριογράφου Αλέν Σαμπά στο πρωτότυπο κείμενο, αναδεικνύοντας ιδανικά το ευφυές στο χιούμορ και αναζωπυρώνοντας το πνεύμα του δημιουργού Γκοσινί. Στα γυρίσματα, που έλαβαν χώρα στο Μαρόκο και την Μάλτα, η αρχαία Αίγυπτος αναβίωσε με τρομακτική πειστικότητα. Χαρακτηριστικά, το παλάτι της Κλεοπάτρας, αν και ήταν χτισμένο κυρίως για μερικά εσωτερικά πλάνα, κατασκευάστηκε ολόκληρο για να μεταφέρει και στους χιλιάδες συμμετέχοντες κομπάρσους το ανάλογο κλίμα της εποχής. Ο Ζεράρ Ντεπαρντιέ και ο Κριστιάν Κλαβιέ σήκωσαν για δεύτερη φορά το ξεκαρδιστικό φορτίο των πρωταγωνιστικών ρόλων, ενώ ο Κλοντ Ρις αντικατέστησε επάξια τον Κλοντ Πιεπλί στο ρόλο του Πανοραμίξ. Η μεγάλη νέα... είσοδος είναι η σαγηνευτική Μόνικα Μπελούτσι ως σκανδαλιστικά όμορφη Κλεοπάτρα.

Ποιος να ξέρει; / Va Savoir

Σκηνοθεσία: Ζακ Ριβέτ. **Σενάριο:** Κριστίν Λοράν, Πασκάλ Μπόνιτζερ, Ζακ Ριβέτ. **Φωτογραφία:** Ουίλιαμ Λουμπτσάνσκι. **Ηθοποιοί:** Ζαν Μπαλιμπάρ, Σέρτζιο Καστελίτο, Μαριάν Μπασσέρ, Ζακ Μπονάφ. **Διάρκεια:** 154'

Έξι πρόσωπα, τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες, διασταυρώνουν τις ερωτικές τους ζωές στο σημερινό Παρίσι. Αφορμή γι' αυτή τους τη συνάντηση αποτελεί το ανέβασμα για μια βδομάδα του θεατρικού έργου του Πιραντέλλο *As You Desire Me* από έναν ιταλικό θίασο. Κεντρική ηρώδα του φιλμ είναι η Καμίλ, μια Γαλλίδα ηθοποιός η οποία επιστρέφει στο Παρίσι μετά την βεβιασμένη φυγή της στο Τορίνο, πριν από τρία χρόνια, εξαιτίας ενός έρωτα που την συνέθλιβε αλλιά που δεν έσβησε ποτέ. Σ' αυτό το ερωτικό γαϊτανάκι, το θέατρο θα λει-

τουργήσει και πάλι σαν φόντο και ηλεκτρικός σπινθήρας για να βρουν τα πρόσωπα του *Va Savoir* την αλήθεια τους. Έχοντας τη συμβολή των μόνιμων σχεδόν συνεργατών του, της Κριστίν Λοράν στα κοστούμια και τη συγγραφή του πιραντελικού κειμένου που δημιουργεί ένα φιλμ μέσα στο φιλμ, του διευθυντή φωτογραφίας Ουίλιαμ Λουμπτσάνσκι και του σεναριογράφου Πασκάλ Μπόνιτζερ, ο Ριβέτ παίρνει ένα «καταραμένο» κινηματογραφικό είδος, την «θεατρική ταινία» και την απογειώνει σε μια ρομαντική κωμωδία χαρακτήρων που φλερτάρει με τη σεξουαλική φάρσα, το χιτασκοκικό σασπένς και το σκρούμπολ ενώ ταυτόχρονα μπορεί να είναι υπόγεια πυρετώδης, και δραματικός. Η Ζαν Μπαλιμπάρ είναι η γλυκιά αποκάλυψη της ταινίας, η cameo εμφάνιση του σκηνοθέτη Κλωντ Μπερί μια αναπάντεχη έκπληξη και το Παρίσι ένας ζωντανός έβδομος χαρακτήρας που υπόγεια και συνωμοτικά καθορίζει τις διαθέσεις των ηρώων.

το πρόσωπο του μήνα Επιμέλεια: Χρήστος Καλλιτάσης

Jeanne Balibar Η Νέα Μούσα του Jacques Rivette

Η Jeanne Balibar βρέθηκε στην καρδιά της χορωδίας της τελευταίας ταινίας του Jacques Rivette από τότε που η Emmanuelle Béart αρνήθηκε να συνεργαστεί μαζί του. Έτσι συνέβη μια ευτυχής σύμπτωση και για τον ίδιο το Rivette. Όταν η ταινία προβλήθηκε στις Κάνες η Jeanne Balibar ήταν από τις βασικές διεκδικήτριες του βραβείου γυναικείας ερμηνείας το οποίο τελικά απονεμήθηκε στην Isabelle Huppert. Ωστόσο, πριν από 3 χρόνια απέσπασε τον Χρυσό Αλέξανδρο στη Θεσσαλονίκη για την ερμηνεία της στην κωμωδία του Denis Podalydes *Μόνο ο Θεός το Ξέρει*.

Η Jeanne Balibar έχει σπουδάσει στη φημισμένη Ecole Normal Supérieur και στη συνέχεια έκανε μεταπτυχιακά στο πανεπιστήμιο του Cambridge για να βρεθεί τελικά στα 25 της στο θέατρο, ταυτόχρονα στην Αβινιόν και στην Comédie-Française. Η φιλομορφία της περιλαμβάνει μερικούς από τους εκλεκτούς νέους γάλλους σκηνοθέτες: Assayas, Desplechin, Barbosa, Podalydes αλλιά και παλιότερους προοδευτικούς δημιουργούς όπως ο Raul Ruiz. Πατέρας των παιδιών της είναι ο νέος γάλλος σκηνοθέτης Mathieu Almaric. Ψηλή και αδύνατη, εύθυμη, άνετη, ευθύς και ειλικρινής, αγαπά και απολαμβάνει τη δουλειά της ηθοποιού. Μετανιώνει όμως για το ότι δεν της δίνονται πολλές ευκαιρίες να βρίσκεται στην αίθουσα του κινηματογράφου παρακολουθώντας ταινίες.

Ποιά είναι η γνώμη σας για το γεγονός ότι το θέατρο επηρεάζει την προσωπική ζωή του ηθοποιού όπως αυτό εκφράζεται μέσα από την ταινία *Va Savoir*;

Νομίζω πως παίζει σε δύο διαφορετικά επίπεδα η ταινία. Ο Ριβέτ έχει την πεποίθηση ότι όταν αφηγείσαι μια ιστορία προσφέρεις κάτι σημαντικό. Όταν φτιάχνεις ιστορίες, τις σκηνοθετείς, τους δίνεις ρόλο ύπαρξης, ζωντανεύεις χαρακτήρες, διαμορφώνεις την πραγματικότητα. Έτσι πρόκειται για ένα πεδίο πίστης

«Μ' ενδιαφέρει να δουλεύω με κόσμο ο οποίος δεν κάνει κανέναν συμβιβασμό γύρω από τις ιδιομορφίες του. Ένας μεγάλος σκηνοθέτης μπορεί να αφήσει τους ηθοποιούς να εφεύρουν τα δικά τους πράγματα.»

στην εξουσία της μυθοπλασίας και στην εξουσία του γεγονότος ότι αξίζει τον κόπο να κάνεις προσπάθειες ν' αναπαράσθεις τη ζωή. Αυτό είναι κάτι που δείχνεται με πολύ ωραίο τρόπο στην ταινία. Πέρα από αυτό, βλέποντας το από την πλευρά περισσότερο της ψυχολογίας, πρόκειται για ένα ερώτημα αρκετά δύσκολο το να μπορούμε να δούμε κατά πόσο οι ρόλοι που παίζουμε επηρεάζουν την ίδια μας τη ζωή. Πρέπει να ομολογήσω πως δεν μπορώ ν' απαντήσω σε αυτή την ερώτηση. Δηλαδή, έχω αναρωτηθεί αρκετά γύρω από αυτό το θέμα επειδή τυχαίνει σχεδόν σε κάθε ρόλο να συμβαίνουν συμπτώσεις τρομερές με τον χαρακτήρα που βρισκόμαστε στη διαδικασία να ερμηνεύουμε στο θέατρο ή στον κινηματογράφο και με αυτά που μας συμβαίνουν

στην πραγματική ζωή. Δεν ξέρω αν επηρεαζόμαστε από τους ρόλους που παίζουμε ή αν το γεγονός ότι μας προτείνουν ένα ρόλο μας κάνει ν' ανακαλύψουμε κομμάτια του εαυτού μας.

Βάζετε στον εαυτό σας όρια στους ρόλους που δέχεστε να ερμηνεύσετε;

Όχι, το σενάριο μου είναι σχετικά αδιάφορο όπως επίσης και ο ρόλος που μου προτείνεται. Αυτό που μ' ενδιαφέρει πραγματικά είναι ο σκηνοθέτης. Τα όρια που θέτω είναι αν εμπιστευόμαι τον σκηνοθέτη και αν έχει μια ματιά ηθική γύρω από τον κόσμο ή ένα βλέμμα στα πράγματα το οποίο βρισκω ενδιαφέρον. Αν δεν μου αρέσει το βλέμμα του ή αν η δουλειά του μου προκαλεί αμφιβολίες για τον ένα ή τον άλλο λόγο, δεν δέχομαι να παίξω, αν με γοητεύει και είναι ενδιαφέρον δέχομαι χωρίς να θέτω άλλα ερωτήματα.

Μπορείτε να μιλήσετε για τις διαφορές στην προσέγγιση της δουλειάς του ηθοποιού στο θέατρο από αυτή στον κινηματογράφο και για το πως προσπαθήσατε να διαφοροποιήσετε τον τρόπο ερμηνείας σας στην ταινία του Ριβέτ;

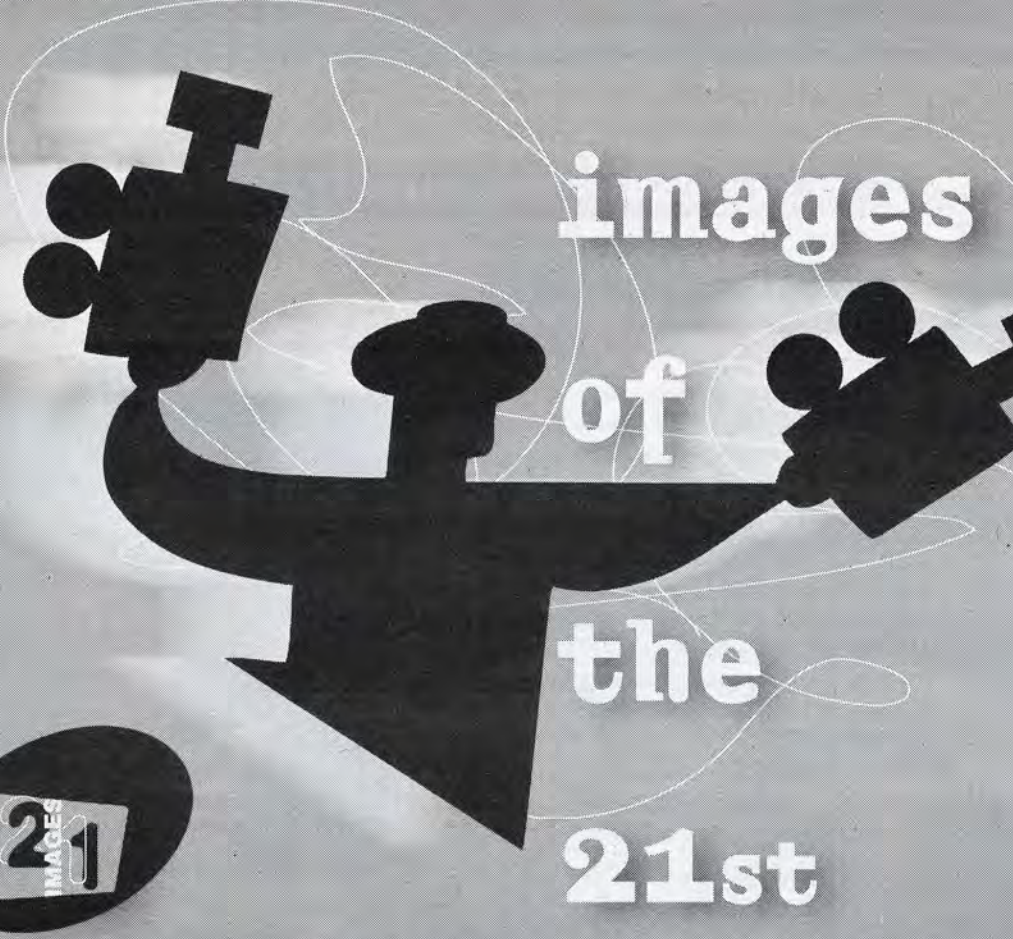
Στην πραγματική μου ζωή, βρίσκω πως είναι πολύ διαφορετικός ο κινηματογράφος από το θέατρο ακόμη κι αν είναι κοντινά ξαδέλφια. Υπάρχουν πράγματα τα οποία μπορούμε να συναντήσουμε και στις δύο περιπτώσεις όπως είναι φυσιολογικό. Υπάρχει μια συγκεκριμένη αναφορά στην αλήθεια, τη διακριτικότητα και στη ζωντάνια της στιγμής. Αλλά αυτό είναι ένα πράγμα για το οποίο μπορώ να σας πω εγώ η Ζαν, όταν παίζω στο θέατρο κι όταν παίζω στον κινηματογράφο. Όσον αφορά τους χαρακτήρες του *Ποιος να Ξέρει*; και τα όσα είχα να κάνω σε αυτή την ταινία, ποτέ δεν έπαιξα θέατρο σαν να ήμουν στο θέατρο, επειδή δεν έπαιζα για τον θεατή του θεάτρου αλλά για την κάμερα. Έτυχε να ενσαρκώνω μια ηθοποιό του θεάτρου αλλά θα μπορούσα να είμαι αγρότισσα και να ταΐζω τις κότες, θα έπαιζα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Θα είχα μια δραστηριότητα και σε αυτή τη δραστηριότητα θα μπορούσαν να μου συμβούν πράγματα τα οποία να έχουν σχέση με την γενική ιστορία της ταινίας.

Πόσο σημαντικό είναι για έναν ηθοποιό να συνεργάζεται με αναγνωρισμένους σκηνοθέτες;

Για την καριέρα μου αδιαφορώ πλήρως. Δεν ξέρω τη σημαίνει αυτή η λέξη. Δεν πρέπει να ενδιαφερόμαστε για τους εαυτούς μας όταν κάνουμε κινηματογράφο. Αν ενδιαφερόμαστε γι' αυτό, όλα πάνε χαμένα. Επειδή μηλοκάρει τα πάντα. Σίγουρα, υπάρχουν στιγμές όπου ο ναρκισσισμός μας είναι στον απόγειό του, όταν μας έχει προσλάβει ένας πολύ καλός σκηνοθέτης για να έχουμε ένα σπουδαίο ρόλο στην ταινία του αλλά αυτές είναι παρασιτικές στιγμές δεν πρέπει να τις σκεφτόμαστε γιατί αλλιώς δεν μπορούμε να παίξουμε. Πρέπει να μας ενδιαφέρει μονάχα η ιστορία η οποία βρίσκεται στη διαδικασία της αφήγησης και στο παιχνίδι με την έννοια του παιδικού παιχνιδιού, το γεγονός ότι διασκεδάζουμε καθώς κάνουμε όλα αυτά τα πράγματα. Πάντως δεν γνωρίζω αν είναι το καλύτερο να συνεργάζεσαι με πολύ καλούς σκηνοθέτες. Για παράδειγμα όταν τελείωσα με την ταινία του Ριβέτ επειδή ήταν μια τόσο θαυμάσια εμπειρία ήμουν μηλοκαρισμένη και δεν ήθελα να κάνω κάτι άλλο.

Για το παράδοξο του κινηματογράφου να είναι ταυτόχρονα βιομηχανία και τέχνη, ποιά είναι η γνώμη σας;

Αυτή είναι η ζωή του κινηματογράφου. Ο κινηματογράφος από πάντα λειτουργούσε με αυτόν τον τρόπο, ο κινηματογράφος είναι βιομηχανία και τέχνη κι αυτό είναι που τον κάνει μεγαλειώδη. Είναι ωραίο το ότι διαφορετικοί άνθρωποι μπερδεύονται· θα ήταν τραγικό αν δεν μπερδεύονταν οι μεν με τους δε. Η επίδειξη του χρήματος έχει βέβαια πλεονέκτημα, βίαιες, αηδιστικές αλλιά αν δεν μπορούμε να το ανεχτούμε αυτό δεν πρέπει να κάνουμε κινηματογράφο. Η ουσία του κινηματογράφου είναι αυτή από το ξεκίνημα της ιστορίας του. Οι καλλιτέχνες του κινηματογράφου είχαν ν' αναμετρηθούν με αυτό το γεγονός.

images

of

the

21st

Thessaloniki Documentary Festival

century

March 4 - 10, 2002

Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης - Εικόνες του 21ου Αιώνα που φέτος διοργανώνεται για τέταρτη φορά, ξεκίνησε ως θεσμός τον Μάρτιο του 1999 από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης φιλοδοξώντας να προσφέρει στο κοινό αλλά και στους Έλληνες και ξένους δημιουργούς μια επίσης εκδήλωση διεθνούς κύρους και εμβέλειας.

Στόχος ήταν να δημιουργηθεί ένας φορέας που θα εξυπηρετεί τη μετάδοση σύγχρονης ηλεκτρονικής πληροφορίας, εξασφαλίζοντας στους κινηματογραφιστές του είδους συνθήκες υποστήριξης του έργου τους, αλλά και πρόσβαση στις εξελισσόμενες νέες τεχνολογίες. Η ελληνική συμμετοχή στο χώρο, με την ίδρυση του νέου Φεστιβάλ, είναι όχι μόνο χρήσιμη αλλά και απαραίτητη. Η ταυτόχρονη διοργάνωση από τη NET του Τμήματος Αγοράς αποσκοπεί στην προσέλκυση αγοραστών από τα τηλεοπτικά δίκτυα των χωρών των Βαλκανίων και της ευρύτερης περιοχής της Μεσογείου, για την αγορά υλικού και προγραμμάτων κατά την διάρκεια του Φεστιβάλ.

Η μεγάλη συμμετοχή του κοινού (κατά μέσο όρο 15.000 θεατές ετησίως, το επτάημερο προβολών στις αίθουσες ΟΛΥΜΠΙΟΝ και ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ), η επιτυχία των παράλληλων εκδηλώσεων, όπως οι τηλεδιασκέψεις με τους Noam Chomsky και Μιχάλη Δερτούζο, σε απευθείας σύνδεση με το MIT της Βοστώνης, οι διαλέξεις για τις Νέες Τεχνολογίες από διακεκριμένους ξένους και Έλληνες ειδικούς, το τριήμερο «Pitching Forum» που διοργανώνεται κάθε χρόνο σε συνεργασία με το EDN (European Documentary Network) και επιτροπή 14 εκπροσώπων μεγάλων ευρωπαϊκών καναλιών, το τμήμα Αγοράς και Βιντεοθήκης, αλλά και οι μαραθώνιες ολονύκτιες προβολές προσέλκυσαν χιλιάδες σινεφίλ, αποδεικνύοντας ότι το σύγχρονο ντοκιμαντέρ μπορεί να είναι μέσο ενημέρωσης και ψυχαγωγίας για τον κοινό θεατή και κυρίως τους φοιτητές και θεατές νεαρής ηλικίας.

Το 4ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης - Εικόνες του 21ου Αιώνα, που συνδιοργανώνουν το Υπουργείο Πολιτισμού, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και η Νέα Ελληνική Τηλεόραση (NET), με την υποστήριξη του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου και της ET-3, θα διεξαχθεί από τις 4 έως τις 10 Μαρτίου 2002, στις αίθουσες ΟΛΥΜΠΙΟΝ και ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ. Για μία εβδομάδα πάνω από 100 προγράμματα από όλο τον κόσμο θα ανοίξουν ένα παράθυρο προσέγγισης στην ιστορία, τις κοινωνικές αλλαγές, την εξέλιξη του πολιτισμού και τις ανθρώπινες σχέσεις.

Οι ενόπτες, οι οποίες απαρτίζουν το πρόγραμμα του Φεστιβάλ είναι οι εξής:

Όψεις του Κόσμου: Οι ταινίες που προβάλλονται σε αυτή τη σειρά αφορούν κυρίως σύγχρονα κοινωνικά ζητήματα. Θέματα που ασχολούνται με την ανθρώπινη εμπειρία, όπως αυτή διαμορφώνεται από τις συνθήκες του κοινωνικού και πολιτικού γίνεσθαι.

Η Καταγραφή της Μνήμης: Γεγονότα και πρόσωπα που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση της σύγχρονης πραγματικότητας και αποτελούν ζωντανό κομμάτι της ιστορίας.

Πορτραίτα - Ανθρώπινες Διαδρομές: Ο ανθρώπινος παράγοντας ως κυρίαρχο στοιχείο μιας θεματικής ενότητας όπου η ζωή, η καθημερινότητα, αλλά και οι πολλαπλές ιστορικές και πολιτισμικές διακυμάνσεις επηρεάζουν καθοριστικά την αφήγηση.

Μικρές Αφηγήσεις: Μικρές προσωπικές ιστορίες που ξεχωρίζουν για την ιδιαιτερότητα των θεμάτων και τους τρόπους καταγραφής τους.

ΕΙΔΙΚΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

- Ειδικό αφιέρωμα στα παιδιά του τρίτου κόσμου και των αναπτυσσόμενων χωρών. Η έκκλησή τους για κοινωνική δικαιοσύνη ενάντια στην αδιαφορία, την σκληρότητα ενός εχθρικού και χωρίς ευαισθησία κόσμου.

- Μια σειρά ψυχαγωγικών ντοκιμαντέρ, τα οποία θα προβάλλονται αργά το βράδυ.

ΡΕΤΡΟΣΠΕΚΤΙΒΕΣ

- Ενα πανόραμα ελληνικών ντοκιμαντέρ πρόσφατης παραγωγής
- Πορτρέτα και αφιερώματα σε διακεκριμένους ξένους και Έλληνες σκηνοθέτες
- Werner Herzog: Ενα τιμητικό αφιέρωμα στον διακεκριμένο σκηνοθέτη, με την προβολή μερικών ντοκιμαντέρ του. Ο σκηνοθέτης θα τιμηθεί με ειδικό βραβείο για τη συμβολή του στον παγκόσμιο κινηματογράφο.

- Bruce Weber. Αναδρομική παρουσίαση του έργου του παγκόσμιας φήμης Αμερικανού φωτογράφου και απονομή του τιμητικού βραβείου του Φεστιβάλ.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης με την προβολή της σημαντικότερης σύγχρονης παραγωγής ταινιών και βίντεο ντοκιμαντέρ, αλλά και με τις διάφορες παράλληλες εκδηλώσεις του, όπως τη Διεθνή Αγορά, τα αφιερώματα και τις συναντήσεις, στοχεύει να αποτελέσει μια στέρεα βάση για την ανάπτυξη ενός γόνιμου διαλόγου πάνω στις τελευταίες εξελίξεις στον κινηματογράφο της πληροφόρησης και γενικότερα στον οπτικοακουστικό χώρο.

- Για τέταρτη χρονιά φέτος, συνδιοργανώνεται με την Νέα Ελληνική Τηλεόραση (NET) η Αγορά Ντοκιμαντέρ, με στόχο να καλύψει τις εμπορικές ανάγκες των τηλεοπτικών δικτύων της ευρύτερης περιοχής της Μεσογείου. Το τμήμα Αγοράς θα προσκαλέσει στη Θεσσαλονίκη υπεύθυνους προγραμμάτων τηλεοπτικών των βαλκανικών χωρών, με στόχο την προώθηση και διακίνηση τηλεοπτικού υλικού που εξασφαλίζεται και προβάλλεται στο πλαίσιο του Φεστιβάλ.

- Για τέταρτη συνεχή χρονιά επίσης, θα πραγματοποιηθεί από τις 6 έως τις 10 Μαρτίου, το Pitching Forum 2002, που διοργανώνει το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Ντοκιμαντέρ (EDN), σε συνεργασία με το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Πρόκειται για ένα «διεθνές ραντεβού» με τη συμμετοχή χωρών της Νότιας Ευρώπης (Ιταλία, Ισπανία και Πορτογαλία) και των Νοτιοανατολικών Ευρωπαϊκών χωρών (Σλοβενία, Κροατία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Γιουγκοσλαβία, Αλβανία, Ρουμανία, ΦΥΡΟΜ, Βουλγαρία), αλλά και της Τουρκίας, που δίνει την ευκαιρία στους Έλληνες επαγγελματίες του οπτικοακουστικού χώρου να παρουσιάσουν και να προωθήσουν το έργο τους σε τηλεοπτικούς σταθμούς της Ελλάδας αλλά και του εξωτερικού. Με δεδομένη την εμπειρία των τριών τελευταίων ετών, η συνάντηση κρίνεται εξαιρετικά σημαντική για την ανταλλαγή απόψεων και την ανάπτυξη συνεργασιών στον οπτικοακουστικό τομέα. Στη φετινή συνάντηση του Pitching Forum 2002, οι Έλληνες παραγωγοί, με συναδέλφους τους, θα έχουν την ευκαιρία να παρουσιάσουν projects στους εκπροσώπους ευρωπαϊκών και ελληνικών τηλεοπτικών σταθμών, σκοπεύοντας στην πώληση.

- Εκθεση φωτογραφίας του διακεκριμένου καλλιτέχνη Bruce Weber, που θα παρουσιάσει το φωτογραφικό του έργο για πρώτη φορά στην Ελλάδα.
- Εκθεση φωτογραφίας του Καναδού καλλιτέχνη Jacques Dufresne, με το έργο του "Les nouveaux cinemas".
- Συναυλία
- Μαραθώνιος: Ενας ολονύκτιος μαραθώνιος των δημοφιλέστερων ντοκιμαντέρ του προγράμματος

στο στίβο του βρετανικού σινεμά

15-21 Φεβρουαρίου 2002

ΑΘΗΝΑ - ΤΡΙΑΝΟΝ FILMCENTER 2000

22-28 Φεβρουαρίου 2002

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το Βρετανικό Συμβούλιο διοργανώνει μια εβδομάδα βρετανικού κινηματογράφου με 10 ταινίες που αναφέρονται έμμεσα ή άμεσα στον αθλητισμό και τα σπορ γενικότερα. Στο αφιέρωμα αυτό, που αγκαλιάζει 57 χρόνια βρετανικού κινηματογράφου (από το 1939 έως το 1996), συμπεριλαμβάνονται μερικές από τις ταινίες που σημάδεψαν την ιστορία του αγγλικού σινεμά: *Brighton Rock* του John Boulting (1947) με τον Richard Attenborough σ' έναν από τους κλασικότερους ρόλους του, *The loneliness of the long distance runner* (Η μοναξιά του δρομέα μεγάλων αποστάσεων) του Tony Richardson (1962), *This sporting life* (Η τιμή ενός ανθρώπου) του Lindsay Anderson (1963) – δυο ταινίες ορόσημα του free cinema. Προβάλλεται επίσης το πολυβραβευμένο με Όσκαρ *Chariots of fire* (Οι δρόμοι της φωτιάς) του Hugh Hudson (1981) με θέμα τους Ολυμπιακούς του 1924, όπως και το *Gregory's girl* (Το κορίτσι του Γκρέγκορι) του Bill Forsyth (1980), δυο ταινίες που συνδέθηκαν με την αναγέννηση του βρετανικού κινηματογράφου στη δεκαετία του '80. Το σύγχρονο πρόσωπο του βρετανικού σινεμά εκπροσωπείται από τις ταινίες *I.D.* (Χωρίς ταυτότητα) του Philip Davis (1994), που θίγει το επίκαιρο πρόβλημα του χουλιγκανισμού, *When Saturday comes* (Όταν έρχεται το Σάββατο) της Maria Giese (1995), *Fever Pitch* (Πυρετώδης κατάσταση) του David Evans (1996), πάνω σε ένα σενάριο του συγγραφέα Nick Hornby. Το πρόγραμμα ολοκληρώνουν οι ταινίες *The Arsenal Stadium Mystery* (Το μυστήριο του σταδίου Άρσεναλ) του Thorold Dickinson (1939), μια μοναδική ευκαιρία να δούμε την προπολεμική Άρσεναλ και να απολαύσουμε ταυτόχρονα μια κλασική αστυνομική ιστορία φόνου στο στάδιο και *Playing away* (Παιχνίδι στην εξοχή) του Horace Ove (1986), που με αφορμή ένα ματς κρίκετ θίγει το πρόβλημα της πολύ-φυλετικής σύγχρονης κοινωνίας μας.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Π Ρ Ο Β Ο Λ Ω Ν

ΑΘΗΝΑ, ΤΡΙΑΝΟΝ FILMCENTER 2000

Παρασκευή 15/2

19:00 Το μυστήριο του Σταδίου Άρσεναλ The Arsenal Stadium mystery του Thorold Dickinson	85'
20:30 ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΝΑΡΞΗ	
20:45 Οι δρόμοι της φωτιάς / Chariots of fire του Hugh Hudson	123'
23:00 Το κορίτσι του Γκρέγκορι / Gregory's girl του Bill Forsyth	91'

Σάββατο 16/2

19:00 Όταν έρχεται το Σάββατο / When Saturday comes, της Maria Giese	97'
20:45 Η μοναξιά του δρομέα μεγάλων αποστάσεων The loneliness of the long distance runner του Tony Richardson	103'
22:45 Brighton rock του John Boulting	86'

Κυριακή 17/2

19:00 Παιχνίδι στην εξοχή / Playing away του Horace Ove	100'
20:45 Πυρετώδης κατάσταση / Fever pitch του David Evans	102'
22:45 Η τιμή ενός ανθρώπου / This sporting life του Lindsay Anderson	129'

Δευτέρα 18/2

19:00 Brighton rock του John Boulting	86'
20:45 Χωρίς ταυτότητα / I.D. του Philip Davies	107'
22:45 Το μυστήριο του Σταδίου Άρσεναλ The Arsenal Stadium mystery του Thorold Dickinson	85'

Τετάρτη 20/2

19:00 Το κορίτσι του Γκρέγκορι / Gregory's girl του Bill Forsyth	91'
20:45 Οι δρόμοι της φωτιάς / Chariots of fire του Hugh Hudson	123'
23:00 Η μοναξιά του δρομέα μεγάλων αποστάσεων The loneliness of the long distance runner του Tony Richardson	103'

Πέμπτη 21/2

19:00 Πυρετώδης κατάσταση / Fever pitch του David Evans	102'
20:45 Όταν έρχεται το Σάββατο / When Saturday comes της Maria Giese	97'
23:00 Η τιμή ενός ανθρώπου / This sporting life του Lindsay Anderson	129'

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Παρασκευή 22/2

19:00 Το μυστήριο του Σταδίου Άρσεναλ / The Arsenal Stadium mystery του Thorold Dickinson	85'
20:45 Οι δρόμοι της φωτιάς / Chariots of fire του Hugh Hudson	123'
23:00 Το κορίτσι του Γκρέγκορι / Gregory's girl του Bill Forsyth	91'

Σάββατο 23/2

19:00 Όταν έρχεται το Σάββατο / When Saturday comes, της Maria Giese	97'
21:00 Η μοναξιά του δρομέα μεγάλων αποστάσεων The loneliness of the long distance runner του Tony Richardson	103'
23:00 Brighton rock του John Boulting	86'

Κυριακή 24/2

19:00 Παιχνίδι στην εξοχή / Playing away του Horace Ove	100'
21:00 Πυρετώδης κατάσταση / Fever pitch του David Evans	102'
23:00 Η τιμή ενός ανθρώπου / This sporting life του Lindsay Anderson	129'

Δευτέρα 25/2

19:00 Brighton rock του John Boulting	86'
21:00 Χωρίς ταυτότητα / I.D. του Philip Davies	107'
23:00 Το μυστήριο του Σταδίου Άρσεναλ / The Arsenal Stadium mystery του Thorold Dickinson	85'

Τρίτη 26/2

19:00 Παιχνίδι στην εξοχή / Playing away του Horace Ove	100'
21:00 Πυρετώδης κατάσταση / Fever pitch του David Evans	102'
23:00 Χωρίς ταυτότητα / I.D. του Philip Davies	107'

Τετάρτη 27/2

19:00 Το κορίτσι του Γκρέγκορι / Gregory's girl του Bill Forsyth	91'
20:45 Οι δρόμοι της φωτιάς / Chariots of fire του Hugh Hudson	123'
23:00 Η μοναξιά του δρομέα μεγάλων αποστάσεων The loneliness of the long distance runner του Tony Richardson	103'

Πέμπτη 28/2

19:00 Πυρετώδης κατάσταση / Fever pitch του David Evans	102'
21:00 Όταν έρχεται το Σάββατο / When Saturday comes της Maria Giese	97'
23:00 Η τιμή ενός ανθρώπου / This sporting life του Lindsay Anderson	129'

THE ARSENAL STADIUM MYSTERY ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΣΕΝΑΛ (1939)

Σκηνοθεσία: Thorold Dickinson. **Σενάριο:** Donald Bull, Patrick Kirwan, Thorold Dickinson, Alan Hyman από μυθιστόρημα του Leonard Reginald Gribble. **Φωτογραφία:** Desmond Dickinson. **Μοντάζ:** Sid Stone. **Ηθοποιοί:** Leslie Banks, Greta Gynt, Ian McLean, Liane Linden, Anthony Bushell, Gorge Allison. **Παραγωγή:** Richard Norton, Josef Somlo. **Διάρκεια:** 85'. **Ασπρόμαυρη.**

Η ομάδα της Άρσεναλ δίνει ένα φιλανθρωπικό αγώνα με μια ερασιτεχνική ομάδα, όταν στη διάρκεια του δεύτερου ημιχρόνου ο Τζον Ντόις, ένας ποδοσφαιριστής των αντιπάλων, πέφτει νεκρός. Η διάγνωση είναι ότι δηλητηριάστηκε. Ο επιθεωρητής Σλέιντ που αναλαμβάνει την υπόθεση στρέφει τις υποψίες του στην κρυφή ερωμένη του Ντόις, η οποία είχε δεσμό και με άλλον συμπαίκτη, η υπόθεση, όμως, αποδεικνύεται πιο περίπλοκη, καθώς σύντομα έχουμε και δεύτερο πτώμα. Ένας έξοχος συνδυασμός αθλητικής ταινίας και αστυνομικού μυστηρίου αλά Αγκάθα Κρίστι, με τον Λέσλι Μπανκς στο ρόλο του φλεγματικού επιθεωρητή Σλέιντ, να αποτελεί μια σύζευξη του Ηρακλή Πουαρό και του Σέρλοκ Χολμς. Η ταινία γυρίστηκε στο στάδιο της Άρσεναλ με τη συμμετοχή των τότε σταρ της ομάδας, όπως και του διάσημου προπονητή της George Allison, κάτι που δίνει στο όλο εγχείρημα την αξία ενός σπάνιου ντοκουμέντου.

BRIGHTON ROCK (1947)

Σκηνοθεσία: John Boulting. **Σενάριο:** Terence Rattigan, Graham Green από μυθιστόρημα του τελευταίου. **Φωτογραφία:** Harry Waxman. **Μουσική:** Hans May. **Μοντάζ:** Frank McNally. **Ηθοποιοί:** Richard Attenborough, Carol Marsh, Hermione Baddeley, William Hartnell. **Παραγωγή:** Roy Boulting. **Διάρκεια:** 92'. **Ασπρόμαυρη.**

Μια βίαιη ματιά στον Βρετανικό υπόκοσμο της δεκαετίας του '40 και ειδικότερα στις συμμορίες που προσπαθούσαν να ελέγξουν τα παράνομα στοιχήματα στον ιππόδρομο. Ο Πίνκι Μπράουν, ένας νεαρός αλλά αδιάτακτος γκάνγκστερ, διαπράττει φόνο στη διάρκεια ξεκαθάριασματος λογαριασμών ανάμεσα σε αντίπαλες συμμορίες. Έχοντας ως άλλοθι μια όμορφη σερβιτόρα, αποφασίζει να την παντρευτεί, με σκοπό να την ωθήσει στην αυτοκτονία για να την ξεφορτωθεί. Τα πράγματα όμως εξελίσσονται διαφορετικά απ' ό,τι τα σχεδίασε. Βασισμένη σε ένα κλασικό μυθιστόρημα του Graham Green, η ταινία έκανε μεγάλη αίσθηση στην εποχή της, εξαιτίας μερικών σοκαριστικών σκηνών (μια αντίπαλη συμμορία χαράσσει με ξυράφι το πρόσωπο του ήρωα), που ήταν πρωτοφανείς για τα τότε δεδομένα. Σήμερα θεωρείται μια από τις καλύτερες βρετανικές αστυνομικές ταινίες, που έδωσε τις βάσεις για την ανάπτυξη μιας ολόκληρης σχολής, από το *Συλλάβετε τον Κάρτερ* μέχρι το *Βρόμικο Σαββατοκύριακο*. Αξιόλογη ερμηνεία από τον μόλις 24χρονο Ρίτσαρντ Ατένμπορο σ' έναν ρόλο που τον ανέδειξε σε έναν από τους μεγαλύτερους βρετανούς ηθοποιούς.

THE LONELINESS OF THE LONG DISTANCE RUNNER Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΕΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ (1962)

Σκηνοθεσία: Tony Richardson. **Σενάριο:** Alan Sillitoe από μυθιστόρημά του. **Φωτογραφία:** Walter Lassally. **Μουσική:** John Addison. **Μοντάζ:** Anthony Gibbs. **Ηθοποιοί:** Tom Courtney, Michael Redgrave, Avis Bunnage, Peter Madden, Julia Foster. **Παραγωγή:** Tony Richardson για λογαριασμό των British Lion, Bryanston, Seven Arts. **Διάρκεια:** 104'. **Ασπρόμαυρη.**

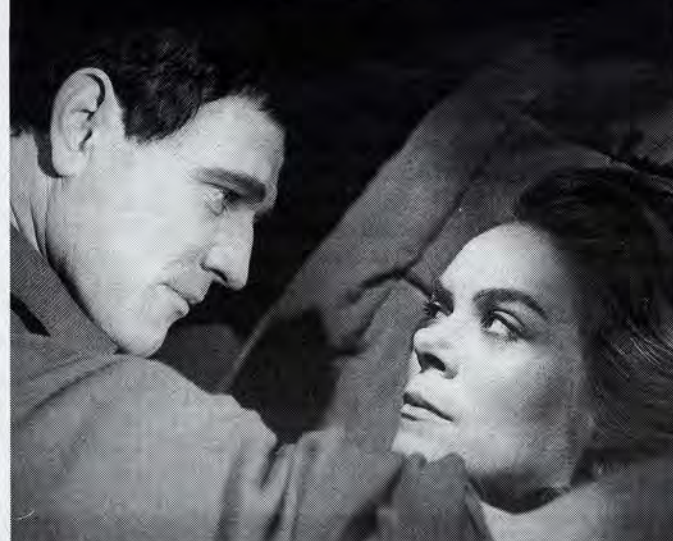
Μια από τις ταινίες ορόσημο του αγγλικού free cinema, που σηματοδοτεί το κινηματογραφικό ντεμπούτο του Tom Courtney στην οθόνη. Ο Κόλιν Σμιθ, ίσως ο πιο εσωστρεφής και μοναχικός χαρακτήρας της γενιάς των young angry men, είναι τρόφιμος ενός αναμορφωτηρίου του Μπόρσταλ, που με προτροπή του διευθυντή του ιδρύματος προπονείται στο μαραθώνιο. Στη διάρκεια, όμως, ενός κρίσιμου αγώνα με μια γειτονική

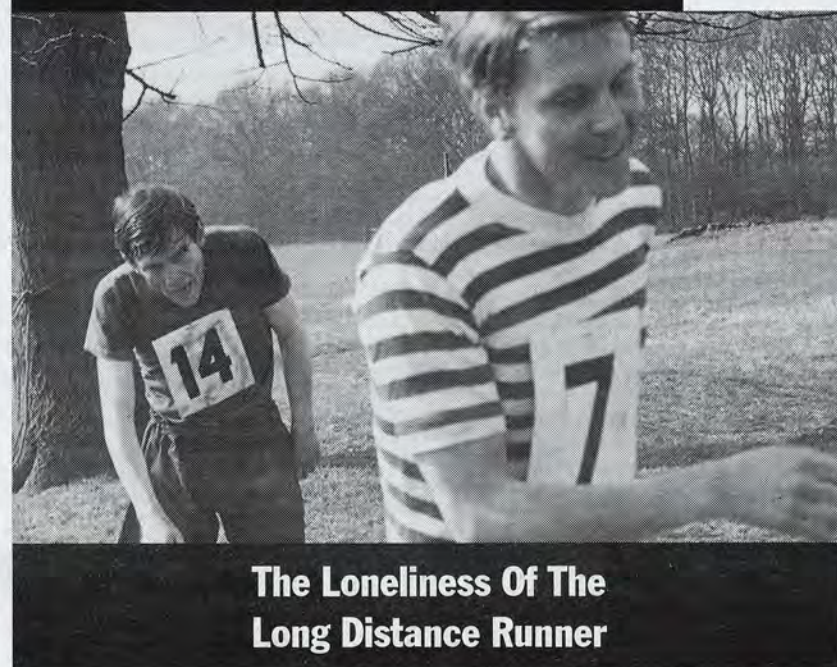
The Arsenal Stadium Mystery

Brighton Rock

This Sporting Life

The Loneliness Of The Long Distance Runner

σχολή, κι ενώ έχει ήδη περάσει τους αντιπάλους του, ο Κόλιν θα αποπειραθεί μια αυτοκαταστροφική, αλλά και λυτρωτική ταυτόχρονα πράξη αντίδρασης κατά των Αρχών. Η ταινία, δομημένη πάνω σε φλας μπακ από τη μίζερν ζωή του ήρωα την ώρα της προπόνησής του, σκιαγραφεί ένα από τα πιο συγκλονιστικά πορτρέτα συνειδητού επαναστάτη, καθιστώντας τον Tom Courtney σύμβολο μιας ολόκληρης εποχής (κάτι που επαληθεύτηκε και στην επόμενη ταινία του *Μπίλι ο ψεύτης*).

THIS SPORTING LIFE

Η ΤΙΜΗ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ (1963)

Σκηνοθεσία: Lindsay Anderson. **Σενάριο:** David Storey από μυθιστόρημά του. **Φωτογραφία:** Denys Coop. **Μουσική:** Roberto Gerhard. **Μοντάζ:** Peter Taylor. **Ηθοποιοί:** Richard Harris, Rachel Roberts, Alan Badel, William Hartnell, Colin Blakely. **Παραγωγή:** Karel Reisz για λογαριασμό της Independent Artists. **Διάρκεια:** 130'. **Ασπρόμαυρη.**

Ο Φρανκ, ένας ανθρακωρύχος από το Γιορκσάιρ, προσπαθεί να ξεφύγει από τη μοίρα του εργάτη και να αναδειχθεί σε επαγγελματία παίκτη του ράγκμπι. Αν και έχει αρκετές γυναικείες κατακτήσεις, προσπαθεί να διατηρήσει μια ερωτική σχέση με μια χήρα, η οποία αρνείται να του δοθεί συγκινησιακά. Ωστόσο, για τους εργοδότες του παραμένει ένας απλός υπάλληλος, που απλώς τον αφήνουν να παρεκκλίνει κοινωνικά, όσο φέρνει νίκες στην ομάδα. Ήταν ο Karel Reisz που συνέστησε στον συγγραφέα David Storey τον Lindsay Anderson, κορυφαία μορφή του free cinema, ο οποίος όμως μέχρι το 1963 είχε σκηνοθετήσει μόνο μικρού μήκους ταινίες. Η ταινία, μια από τις ωριμότερες του βρετανικού σινεμά (και για πολλούς κριτικούς το τελευταίο γνήσιο δείγμα του κινήματος του free cinema), έκανε μεγάλη αίσθηση με το ρεαλισμό και την ωρότητα ορισμένων ερωτικών σκηνών, που έχουν κάτι το ζωώδες και πρωτόγονο. Αλλά και η ερμηνεία του Richard Harris έχει κάτι από τη βιαιότητα και τον αυθορμητισμό του Marlon Brando στο *Λεωφορείο ο πόθος* και δικαιολογημένα προτάθηκε για Όσκαρ.

GREGORY'S GIRL

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΓΚΡΕΓΚΟΡΙ (1980)

Σκηνοθεσία: Bill Forsyth. **Σενάριο:** Bill Forsyth. **Φωτογραφία:** Michael Coulter. **Μουσική:** Collin Tully. **Μοντάζ:** John Gow. **Ηθοποιοί:** Gordon John Sinclair, Dee Hepburn, Clare Grogan, Chic Murray, Jake Darcy, Alex Norton. **Παραγωγή:** Clive Parsons, Davina Belling για λογαριασμό της Lake Film Prod. Ltd. **Διάρκεια:** 91'. **Έγχρωμη.**

Ο Γκρέγκορι, ένας 16χρονος με πρόωρη ανάπτυξη, που ζει σε κωμόπολη της Σκωτίας, δεν σκέφτεται παρά μόνο τα κορίτσια, αλλά αγνοεί παντελώς την τέχνη του φλερτ. Πιστεύει ότι είναι τρελά ερωτευμένος με τη Ντόροθι, μασκώτ της σχολικής ομάδας ποδοσφαίρου, κάτι που θα τον κάνει να ενδιαφερθεί για τον αθλητισμό. Στις προσπάθειές του να την κατακτήσει, θα έχει πολύτιμη σύμβουλο τη... 10χρονη αδελφή του. Μια νεανική κωμωδία γύρω από τις ψευδαισθήσεις των εφήβων και τις έμμενες ιδέες τους, που πε-

ριστρέφονται αποκλειστικά γύρω από τα κορίτσια και τη μπάλα. Διεξοδική καταγραφή της ζωής στην αγγλική επαρχία, πανέξυπνο χιούμορ που μας πηγαίνει στη χρυσή εποχή της βρετανικής κωμωδίας, εξαιρετικές ερμηνείες. Η απρόσμενα μεγάλη επιτυχία της ταινίας έκανε διάσημο τον Bill Forsyth (*Ο τοπικός ήρωας*), έδωσε μια νέα ώθηση στο βρετανικό κινηματογράφο και οδήγησε πρόσφατα τον σκηνοθέτη σε μια συνέχεια της με τον τίτλο *Gregory's Two Girls* (1999).

CHARIOTS OF FIRE

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ (1981)

Σκηνοθεσία: Hugh Hudson. **Σενάριο:** Colin Welland. **Φωτογραφία:** David Watkin. **Μουσική:** Βαγγέλης Παπαθανασίου. **Μοντάζ:** Terry Rawlings. **Ηθοποιοί:** Ben Cross, Ian Charleson, Nigel Havers, John Gielgud, Ian Holm, Nigel Davenport, Alice Krige, Cheryl Campbell. **Παραγωγή:** David Puttnam για λογαριασμό της Enigma. **Διάρκεια:** 123'. **Έγχρωμη.** Τιμήθηκε με Όσκαρ καλύτερης ταινίας, σεναρίου, μουσικής και ενδυματολογίας.

Η αληθινή ιστορία δυο αθλητών που βρέθηκαν συχνά αντιμέτωποι και διεκδίκησαν χρυσά μετάλλια στους Ολυμπιακούς του 1924 στο Παρίσι: του Έρικ Λάιντελ, ενός Σκοτσέζου καθολικού που έτρεχε για τη δόξα του Κυρίου και του Χάρολντ Εϊμπραχάμς, ενός Εβραίου φοιτητή στο Κέμπριτζ, που προσπάθησε μέσα από τις εξαιρετικές επιδόσεις του στο τρέξιμο να καταξιωθεί κοινωνικά. Η ταινία αφηγείται τις παράλληλες εμπειρίες των δυο αυτών εξαιρετικών αθλητών, τις πρώτες τους αναμετρήσεις και κλείνει με το θρίαμβό τους στους Ολυμπιακούς του 1924. Μια μεγάλη εμπορική και καλλιτεχνική επιτυχία, που έφερε ένα κλίμα ευφορίας στη βρετανική κινηματογραφία και καθιέρωσε το όνομα του David Puttnam ως έναν από τους πιο φιλόδοξους και οραματιστές παραγωγούς. Στα στοιχεία που συνετέλεσαν στην καταξίωση της ταινίας ήταν και η θριαμβευτική μουσική του Βαγγέλη Παπαθανασίου, ο οποίος τιμήθηκε με Όσκαρ.

PLAYING AWAY

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ (1986)

Σκηνοθεσία: Horace Ove. **Σενάριο:** Caryl Phillips. **Φωτογραφία:** Nik Knowland. **Μουσική:** Simon Webb. **Μοντάζ:** Graham Whitlock. **Ηθοποιοί:** Norman Beaton, Robert Urquhart, Brian Bovell, Nicholas Farrell, Stefan Kalipha, Helen Lindsay. **Παραγωγή:** Brian Skilton, Vijay Amamani για λογαριασμό του Film Four International. **Διάρκεια:** 100'. **Έγχρωμη.**

Μια ομάδα κρίκετ από το Μπρίξτον, που τα μέλη της είναι από τις Δυτικές Ινδίες, καλείται να δώσει ένα φιλανθρωπικό αγώνα με μια αντίστοιχη ομάδα από ένα χωριό του Σάφολκ. Ωστόσο πολλά μέλη και των δυο ομάδων έχουν επιφυλάξεις για αυτόν τον αγώνα, ο οποίος αποδεικνύεται μια δοκιμασία για όλους. Μια ταινία αντιρατσιστικού περιεχομένου, με στοιχεία κωμωδίας, που δια φωτίζουν με χιούμορ τις πολιτιστικές διαφορές ανάμεσα στις δυο κοινότητες των ομάδων και την αφέλειά των επαρχιωτών Βρετανών όταν έρχονται για πρώτη φορά αντιμέτωποι με την πραγματικότητα μιας πολύ-φυλετικής κοινωνίας.

I.D. / ΧΩΡΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ (1994)

Σκηνοθεσία: Philip Davis. **Σενάριο:** Vincent O' Connell από μια πρωτότυπη ιστορία του James Bannion. **Φωτογραφία:** Thomas Mauch. **Μουσική:** Will Gregory. **Μοντάζ:** Inge Behrens. **Ηθοποιοί:** Peece Dinsdale, Richard Graham, Claire Skinner, Saskia Reeves. **Παραγωγή:** Sally Hibbin, Christina Kallas, Luciano Gloor για λογαριασμό των Parallax Pictures, Metropolis Filmproduction, Polygram Film International. **Διάρκεια:** 107'. **Έγχρωμη.**

Ο Τζον, ένας νεαρός αστυνομικός, διατάσσεται να διεισδύσει μαζί με τρεις συναδέλφους του σε μια ομάδα χούλιγκαν, για να ανακαλύψει τους αρχηγούς της. Για να βρουν τους ταραχοποιούς οι τέσσερις αστυνομικοί γίνονται θαμώνες ενός παμπ του ανατολικού Λονδίνου και συμμετέχουν μαζί με άλλους χούλιγκαν σε συμπλοκές και βανδαλισμούς. Σιγά-σιγά ο Τζον αρχίζει να απολαμβάνει

Chariots of Fire

Playing Away

I.D.

When Saturday Comes

αυτή τη ζωή που του επιτρέπει να βγάζει, χωρίς κανένα ηθικό φραγμό, το βίαιο χαρακτήρα του, με αποτέλεσμα να αποξενωθεί από τη φιλενάδα του και τους συναδέλφους του και να αφομοιωθεί από το σώμα των χούλιγκανς. Βασισμένη σε αληθινά περιστατικά, η ταινία του πρωτοεμφανιζόμενου Philip Davis (πρώην ηθοποιού του Mike Leigh) προσεγγίζει σε όλο το βάθος το φαινόμενο του χουλιγκανισμού κι εντυπωσιάζει με την ωμότητα και το ρεαλισμό των εικόνων της.

WHEN SATURDAY COMES

ΟΤΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ (1996)

Σκηνοθεσία: Maria Giese. **Σενάριο:** Maria Giese. **Φωτογραφία:** Gerry Fisher. **Μουσική:** Anne Dudley. **Μοντάζ:** George Akers. **Ηθοποιοί:** Sean Bean, Emily Lloyd, Pete Postlethwaite, John McEnery, Ann Bell. **Παραγωγή:** James Daly, Christopher Lambert, Meir Teper. **Διάρκεια:** 97'. **Έγχρωμη.**

Ο Τζίμι ζει ακόμα μαζί με τους γονείς του και τον μικρότερο αδελφό του σ' ένα διαμέρισμα στις λαϊκές συνοικίες του Σέφιλντ (εργατική πόλη στο Γιορκσάιρ). Ερασιτέχνης ποδοσφαιριστής σε τοπική ομάδα, ονειρεύεται να γίνει επαγγελματίας παίκτης στην Σέφιλντ Γιουνάιτεντ. Κι ενώ αρχίζει να βγαίνει με μια κοπέλα που γνώρισε στο εργοστάσιο, έρχεται η πολυπόθητη πρόσκληση για την ομάδα των ονείρων του. Κι όμως ο Τζίμι θα πινάξει όλες του τις πιθανότητες για ένα καλύτερο αύριο στον αέρα. Μια ταινία με τα γνώριμα χρώματα του βρετανικού ρεαλιστικού σινεμά, που αποτυπώνει όλο το κλίμα της επαρχίας, με τις παμπ, τους εργάτες, τις ατελείωτες συζητήσεις, τα μεθύσια, τα φλερτ και φυσικά τη λατρεία της μπάλας. Πολύ καλός ο Sean Bean σε ένα ρόλο που στη δεκαετία του '60 θα ενσάρκωνε ο Albert Finney ή ο Richard Harris.

FEVER PITCH

ΠΥΡΕΤΩΔΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ (1996)

Σκηνοθεσία: David Evans. **Σενάριο:** Nick Hornby. **Φωτογραφία:** Chris Seager. **Μοντάζ:** Scott Thomas. **Ηθοποιοί:** Colin Firth, Ruth Gemmell, Neil Parson, Lorraine Ashbourne, Stephen Rea. **Παραγωγή:** Amanda Posey. **Διάρκεια:** 102'. **Έγχρωμη.**

Ο Πολ Άσγουορθ, καθηγητής Αγγλικών και φανατικός οπαδός της Άρσεναλ, συνάπτει ένα φλογερό δεσμό με τη συνάδελφό του Σάρα. Βρισκόμαστε, όμως, στη σεζόν 1988/89, κατά την οποία η αγαπημένη του ομάδα, για πρώτη φορά εδώ και 18 χρόνια, διεκδικεί τον τίτλο του πρωταθλήματος. Ο Πολ δεν έχει άλλη επιλογή από το να ακολουθεί την Άρσεναλ σε όλες τις συναντήσεις της, φέρνοντας σε αμύχνα την αγαπημένη του Σάρα. Από τον συγγραφέα του *High Fidelity* Νικ Χόρνμπι, ένα σχεδόν αυτοβιογραφικό βιβλίο που σατιρίζει την τρέλα του γηπέδου. Από τα πιο αξιοσημείωτα του βιβλίου, αλλά και της ταινίας είναι η ανάπλαση του πυρετώδους κλίματος της σεζόν 1988-89 που ήταν μια αξέχαστη χρονιά για την Άρσεναλ.

Fever Pitch

Gregory's Girl

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

AVANTIME

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
NOMOS
RENAULT

Θέλετε....

ΕΚΠΤΩΣΗ στις κινηματογραφικές προβολές;

ΕΚΠΤΩΣΗ στις εκδόσεις του Φεστιβάλ;

ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣΟΔΟ στις κινηματογραφικές προβολές
του 4ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ;

αν ναι, αποκτήστε την

με **44€**/15.000 Δρχ.

(Μαθητές-Φοιτητές **29,35€**/10.000 Δρχ.)

και εξασφαλίστε:

- Ελεύθερη είσοδο (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 4ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ (4-10 Μαρτίου 2002)
- Έκπτωση στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT 20-25%
- 25% έκπτωση στις εκδόσεις του Φεστιβάλ

Η **CINEKARTAS** ισχύει μέχρι το τέλος της κινηματογραφικής περιόδου (Μάιος 2002).

Μπορείτε να την προμηθευτείτε από τα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10, 6ος όροφος - 10.00 π.μ. έως 4.00 μ.μ.)